

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Syster

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

OM HET GOUD VAN DE ENGELSCHEN BANK

20 cent

No. 1105

Eensklaps vloog de tusschendeur open en vier mannen stormden binnen.

NIEUWE SERIE

Om het goud van de Engelsche bank

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**VOETBAL. Hoe het
wèl en hoe het niet moet**

Zie pag. 32

HOOFDSTUK I.

HET GOUD VAN DE BANK VAN ENGELAND.

Het was omstreeks twaalf uur in den nacht, toen in een kamer van een afgelegen huis in een der Noordelijkste voorsteden van Londen zes mannen zwijgend bijeen zaten, rondom een groote ronde ebbenhouten tafel, die in het midden van het vertrek stond.

Naar hun kleederen te oordeelen, behoorden zij tot verschillende standen van de maatschappij.

Twee hunner waren in de rok gekleed, droegen een gardenia in het knoopsgat en hadden blijkbaar zoeven een schouwburg of concertzaal verlaten.

Een derde was gekleed in een eenvoudig colbertcostuum en nog weer een ander droeg een simpele boezeroen en zag er uit als een arbeider.

Maar alle mannen hadden dit met elkander

gemeen, dat hun gelaat sprak van misdadige neigingen.

Zij waren hier omstreeks een half uur bijeen en in dien tijd waren slechts weinige woorden gewisseld.

Maar nu klonk er eensklaps een electriche bel, met een geluid als zilver en eenige oogenblikken later trad een zevende man het vertrek binnen.

Hij kon omstreeks vijfenveertig jaar zijn en zijn gelaat had een eigenaardige gele kleur, zoo als men wel aantreft bij lijdens aan galziekte.

De oogen hadden een onbestemde kleur en schenen te kunnen wisselen van diep violet tot lichtgrijs, al naar mate van de gemoedsgesteldheid, welke den man beheerschte.

Het haar was nog zwart, maar begon op de kruin te dunnen.

Merkwaardig waren de wenkbrauwen, ruig, en elkander in een rechte lijn boven den neus ontmoetend.

De jukbeenderen staken een weinig vooruit en gaven den man een Mongoolsch type.

Het gelaat verried sluwheid, heerschezucht, wreedheid, maar ook buitengewone schranderheid.

Die man was de Meester van het Genootschap van den Gouden Sleutel, een wijdvertakte misdadigers organisatie waarbij een groot aantal benden over geheel Europa verspreid, en zelfs in Engelsch-Indië en Amerika, waren aangesloten.

Hij bleef een oogenblik bij de deur staan, waardoor hij was binnengetrepen en monsterte de aanwezigen met een doordringende blik.

De zes mannen waren als op een bevel opgestaan en begroetten den Meester met een plechtig gebaar, terwijl zij het hoofd op de borst lieten zinken.

Toen pas schreed de Meester met afgemeten passen naar de plaats, die voor hem aan de tafel was opengelaten en die herkenbaar was aan den dolk met gouden gevest, neergelegd op een kussen van zwart fluweel, tegenover een stoel met hoogen, rechten rug.

Naast den dolk lag, op hetzelfde kussen, een gouden sleutel, zwaar als de sleutel van een oude vestingpoort.

De Meester had nu plaats genomen, nam den sleutel in de hand en gaf er drie korte tikken mede op het tafelblad, waarop het aanstonds doodstil werd.

Toen begon hij:

„Vrienden, ik heb voor hedenavond den Raad van Zeven bijeen geroepen teneinde met u te beraadslagen over een zaak van groot gewicht, en die ons zeer groot voordeel kan opleveren, wanneer wij slechts met beleid en voorzichtigheid optreden. Ik heb een onderneming op het oog, die ons vele duizenden Ponden Sterling kan opleveren!”

De oogen van de zes mannen, die om de tafel geschaard waren, begonnen te schitteren, maar niemand hunner sprak een woord.

Zij wisten maar al te goed, dat dit streng verboden was, zolang de Meester daartoe geen verlof had gegeven.

De man met het gele gezicht wachtte eenigen tijd en vervolgde toen na een blik op zijn horloge te hebben geworpen:

„Over enkele minuten verwacht ik hier een jonge man, die ons zeer kostbare inlichtingen zal geven omtrent een goudzending, die binnen enkele dagen van Londen per trein naar Edin-

burg moeten worden overgebracht. Hij is beambte aan de Bank van Engeland en sedert eenige maanden is hij onze zaak toegedaan. Wij kunnen volkomen vertrouwen — en omtrent zijn schranderheid heb ik niets dan voortreffelijke rapporten ontvangen.”

Op dit oogenblik ging een schel naast de deur over.

„Daar zal onze man zijn!” hernam de Meester.

Gedurende eenige oogenblikken bleef het zeer stil in het vertrek.

Toen werd er op een eigenaardige wijze op de kamerdeur geklopt.

Een der leden van den Raad der Zeven stond op en begaf zich naar de deur, schoof de schuif terzijde van een klein kijkgat, dat zich in het paneel bevond en richtte het licht van een sterke zaklantaarn op het gelaat van den man, die in de gang stond.

Hij scheen hem aanstonds te herkennen en vroeg:

„Wat is er, Drebble?”

„Daar is de bezoeker, die door den Meester verwacht wordt!”

„Heeft hij zich kunnen legitimeeren?”

„Ja.”

„Heb je hem het wachtwoord gevraagd?”

„Dat spreekt van zelf — hij had een briefje van den Meester bij zich, dat deze hemzelf terhand gesteld heeft — hier is het!”

En met deze woorden stak Drebble, die er uitzag als een bediende van goeden huize, een klein briefje door het gat in de deur, hetwelk de ander dadelijk aan den Meester ging brengen.

Deze sloeg er slechts een enkele blik op en zeide toen:

„Laat hem binnen komen.”

Het luikje werd dicht geschoven. Drebble verwijderde zich en even later ging de deur open en trad een jonge man binnen, met de uiterste zorg gekleed, het haar gefriseerd en een bleek, enigszins door pokken geschonden gelaat.

Het maakte op het eerste gezicht geen onaangename indruk, maar als men het gedurende eenigen tijd bestudeerde, dan vond men in de oogen valsche lichtjes en aan de mondhoeken kleine trekjes, die wezen op een sluwen, veraderlijken aard.

Hij scheen zich volstrekt niet verlegen te gevoelen in dit gezelschap van mannen, die hem volkomen vreemd waren, maar trad vrijmoedig naar voren tot in de lichtkegel van de groote electrische lamp, overdekt met een zijden kap, die boven de tafel hing.

Hij had een lichte beweging met het hoofd gemaakt, die als buiging kon worden opgevat en stond daar nu recht tegenover den Meester, het hoofd opgericht, met een trotschen trek om de dunne lippen.

„Sta mij toe, mijn vrienden, dat ik u den heer Henry Fenton voorstel, tweede klerk aan de Bank van Engeland! Hij is de man, van wien ik u zooeven sprak — en ik zal u moeten verzoeken met aandacht naar zijn uiteenzetting te luisteren.”

Het bleef een oogenblikje zeer stil, en alle zes mannen keken aandachtig naar Henry Fenton, die wel zeer in de gunst moest staan bij den Meester, anders zou deze hem zeker niet veroorloven, hem ongemaskerd te zien.

Zoolang Mathew Greville aan het hoofd stond van het Genootschap van den Gouden Sleutel — dat was ongeveer vier maanden — was het nog niemand vergund geweest, hem te mogen zien, zonder dat hij een kap over het hoofd droeg, waarin slechts twee kleine gaten waren, ter hoogte van de oogen, met uitzondering alleen van de zes kapiteins, die hem indertijd gekozen hadden.

In vroeger tijden werd de Meester van het Genootschap gekozen door een voltallige vergadering van alle leden, die dan zelfs van overzee kwamen, om hun stem uit te brengen, maar men had met deze gewoonte gebroken, toen er eens een bloedige vechtpartij uit was ontstaan.

De taak, om een nieuwen aanvoerder te kiezen, was sedert eenigen tijd opgedragen aan zes van de meest bekwame mannen, die op hun beurt door die Algemeene Vergadering werden aangewezen.

Zij droegen den titel van Kapitein en met den Meester vormden zij den Raad van Zeven, ook wel Bloedraad geheeten, daar dit lichaam vonnis velde telkens wanneer een lid van het Genootschap van den Gouden Sleutel tegen de reglementen had gezondigd, en reeds menigmaal had deze rechtbank het doodvonnis uitgesproken tegen verraders en gevaarlijke vijanden, die dan meestal door sluipmoord uit den weg werden geruimd.

Het was dus duidelijk dat Henry Fenton door Mathew Greville op bijzonder hoogen prijs werd gesteld, en dat hij hem reeds geruimen tijd moest kennen, in ieder geval langer dan zijn leiderschap duurde.

Het onderzoek van Fenton's gelaatstrekken scheen het zestal wel te bevallen, want zij knikten goedkeurend en wisselden op fluisterenden toon eenige woorden met elkander.

Toen hernam Greville:

„Ik zeide u reeds, dat Fenton klerk is aan de Bank van Engeland, en in die hoedanigheid kan hij ons waardevolle mededeelingen doen! Fenton, het woord is aan u! Wees zoo goed, en stel deze heeren op de hoogte van onze plannen!”

Fenton deed nog een stap naar voren, en zijn oogen hadden thans een eigenaardigen groenachtigen glans.

„Ik kan kort zijn, heeren,” begon hij. „Met enkele woorden dus — over zes dagen wordt er van de Bank van Engeland een groote zending goud verzonden, meerendeels gemunt, naar een filiaal te Edinburg.”

Een van de leden van den Bloedraad, Gregory geheeten, wendde zich tot Greville en vroeg:

„Staat gij ons toe, Meester, mijnheer Fenton eenige vragen te stellen?”

„Daartoe geef ik u verlof!” klonk het antwoord. „Ik ben er zelfs op gesteld, want gij moet alle bijzonderheden weten, opdat gij des te beter een plan zult kunnen beramen om dit goud in ons bezit te brengen.”

Gregory wendde zich tot den klerk, en zeide:

„Dan zou ik u willen vragen, mijnheer Fenton, hoe gij dit te weten zijt gekomen?”

„Op een zeer eenvoudige wijze, mijnheer,” antwoordde de klerk met een vagen glimlach. „Ik heb een gesprek afgeluisterd, hetwelk de directeur van de Bank met onzen eersten boekhouder voerde! Het was niet zoo gemakkelijk, dat kan ik u verzekeren, maar met een weinig handigheid komt men ver!”

„Gij zijt dus volkomen zeker van uw zaak?”

„Volkomen.”

„Hoe hoog is de waarde van deze goudzending?”

„Omstreeks 800.000 Pond Sterling!”

De oogen van Gregory begonnen te schitteren, en hij slaakte een lichten kreet van verbazing.

„Dat is een ontzaglijk hoog bedrag!” riep hij uit.

Maar Fenton haalde de schouders op, en zeide:

„Het is voor de Bank van Engeland een zeer gering bedrag, mijnheer! Wij hebben wel eens goud verzonden ter waarde van ruim 12.000.000 Pond, gemunt en ongemunt.”

„Nu, ik zou mij er reeds zeer op verheugen, als wij dit volgens u geringe bedrag in handen konden krijgen!” zeide Greville droogjes. „Ga nu voort met uw vragen, Gregory.”

Deze wendde zich opnieuw tot Fenton, en vroeg:

„Op welke wijze is dat goud verpakt?”

„In de gebruikelijke kleine kisten van wit hout, zeer stevig, met hengsels van dik touw en die ieder ongeveer voor een waarde van 10.000 Pond bevatten. Dat wil zeggen, dat iedere kist omstreeks dertig kilo weegt, en dat er 80 stuks zijn!”

Gregory krabde zich even achter het oor, en wierp een schuinschen blik naar Greville, die, achterover in zijn stoel geleund, schijnbaar achteloos met den spitsen dolk met het gouden gevest speelde.

„Tachtig kisten!” riep hij toen uit. „Wel, ik moet eerlijk zeggen — op dit oogenblik kan ik niet goed inzien, hoe het ooit mogelijk zal zijn, al ware het maar een tiende gedeelte daarvan, buit te maken! Zeg mij eens, mijnheer Fenton, weet gij ook, hoe het goud verzonden wordt?”

„Per spoor!”

„Een extra trein?”

„Neen, het gaat mede met den gewonen sneltrein, die om twee uur in den middag van Waterloo Station vertrekt. Wel wordt er een afzonderlijke wagon voor aangehaakt — goed gepantserd, zooals u wel begrijpen kunt! Zulke wagons worden speciaal gebouwd voor het overbrengen van goud, en zij zijn geheel uit staal vervaardigd.”

„En hoe geschiedt het vervoer van de Bank van Engeland naar Waterloo Station?”

„In de gepantserde auto's van de Bank.”

„Die worden natuurlijk goed beschermd?”

„Er gaan een geheele compagnie politieagenten en veertien rechercheurs mee naar het station!”

Gregory floot zachtjes tusschen de tanden, en trok zijn wenkbrauwen in de hoogte.

„Ik geloof niet, dat ik u meer te vragen heb, mijnheer Fenton — het voornaamste weten wij thans. Welnu, ik herhaal mijn verklaring van zoeven, ik kan niet inzien, hoe wij er onder die omstandigheden in kunnen slagen, ons van dat goed meester te maken — ja zelfs niet van een enkele kist!”

Greville echter haalde de schouders op, en riep op schamperen toon:

„Wanneer gij reeds begint, aan de mogelijkheid te twifelen, nog vóór er een plan is beraamd, Gregory, dan brengt gij het niet ver! Ik heb u juist hier ontboden, ten einde te beraadslagen over de zaak! Ik zeg, dat niets onmogelijk is voor mannen, die stoutmoedigheid aan schranderdheid paren! Moet ik er u aan herinneren, dat men in verscheidene steden van Amerika, in den laatsten tijd herhaalde malen en met succes, zich heeft kunnen meester maken van een goudconvooi, ofschoon er uitgebreide voorzorgs-

maatregelen waren genomen?”

„Ik ontken het niet, Meester!” antwoordde Gregory! „Maar — de omstandigheden zijn hier niet dezelfde! Wij zijn hier in Engeland, en niet in Amerika! De Bank van Engeland is ook niet te vergelijken met een van die banken die daarginds door onze collega's voor eenige honderdduizenden dollars zijn armer gemaakt. De afstanden per spoor zijn daar geweldig groot, en zoo wordt de kans grooter, gedurende het vervoer iets te ondernemen. Maar hier? Neen ik geloof niet, dat het mogelijk zal zijn!”

Greville keek den spreker een oogenblik doordringend aan, en zag toen langzaam den kleinen kring rond.

„En gij, hoe denkt gij er over?” zoo wendde hij zich toen tot de andere leden.

Een der beide mannen in rok, Rae geheeten, zeide, zonder op te zien, op gerekten, geaffecteerden toon:

„Ik ben het niet eens met ons geacht medelid — ik acht wel degelijk de mogelijkheid aanwezig, ons dat goud toe te eigenen! We moeten niet dadelijk beginnen met de zaak als onuitvoerbaar te verwerpen, maar wij moeten ieder onze hersens aan het werk zetten, en op middelen zinnen, het goud onderweg van eigenaar te doen veranderen!”

„Zoo denk ik er ook over,” zei de man met het boezeroen, wiens naam Crawford was. „En ik vind, dat wij moesten beginnen bij het begin dat wil zeggen van het oogenblik af, dat het goud in de kisten wordt gepakt.”

„Juist mijn opinie!” riep Rae uit.

Hij wendde zich tot Fenton, die op een wenk van den Meester eveneens had plaats genomen, en vroeg:

„Denkt gij, dat er kans is, het goud buit te maken, terwijl het wordt ingepakt?”

„Daar is niet aan te denken!” zeide de klerk hoofdschuddend. „De reden is heel eenvoudig — het goud is reeds maanden geleden in de kisten gepakt. Wij bewaren het trouwens op diezelfde wijze jaren achtereen. Maar al was dit niet het geval — het zou toch onmogelijk zijn, op dat oogenblik onzen slag te slaan, want het inpakken heeft in de kluis zelve plaats, en het is volkomen onmogelijk, daar door te dringen. En zelfs al zou het mogelijk zijn — alles is daar zoo ingericht, dat gij de kluisen niet meer zoudt kunnen verlaten, na er eenmaal te zijn binnengetreten, of gij zoudt alle beambten van de Bank van Engeland, van den eersten tot den laatsten, binnen zeer korten tijd moeten doodden — en er zijn er 1600! Zelfs de kleinste kantoorlooper kan, als het noodig is, het waarschu-

wingssein geven en dan sluiten zich alle deuren automatisch, en gij zult opgesloten zijn als raten in de val."

„Maar de Bank van Engeland is toch den geheelen dag voor het publiek opengesteld, en men mag toch vrijelijk het gebouw bezichtigen?"

„Ongetwijfeld!" antwoordde Fenton. „Maar ook daarbij worden de noodige voorzichtigheidsmaatregelen genomen, en op de plek, waar het goud bewaard wordt, laat men u toch niet toe! Van de 1600 koppen, welke het personeel sterk is, hebben er hoogstens tien het recht, in den kluiskeider af te dalen. Neen, gij zoudt met nog meer succes kunnen trachten, de Kroonjuweelen uit den Tower te stelen, dan een poging te doen in de safe van de Bank van Engeland door te dringen."

„Dat is dus afgehandeld," riep Greville uit. „We moeten naar een tweede mogelijkheid grijpen — het oogenblik, waarop de met goud gevulde kisten naar de auto's worden overgebracht? Wat denkt gij daarvan, Fenton?"

De klerk schudde krachtig het hoofd, en antwoordde:

„Onmogelijk! Ik zal u zeggen, hoe het gaat in dergelijke gevallen. Om te beginnen zet de politie een groot stuk van de straat af, een kwartier voordat men begint in te laden, en zij laat niemand passeeren. Al zou de directeur van de Bank er zelf door willen, men zou hem onverbiddelijk terug zenden! Dan komen de geblindeerde auto's voorrijden, drie of vier in het geheel, de kisten worden in geladen, onder het toezicht van detectives, bankbeambten en politie, en daarop rijden zij zoo snel mogelijk naar het station, vergezeld door de politiemacht, die deels in de gepantserde auto's van de bank, deels in de groote politieauto plaats nemen — met de

revolver onder het bereik van de hand!"

Het bleef een oogenblik stil in het vertrek, en de schurken dachten allen ingespannen na.

Toen liet zich de stem van Greville weder hooren, die vroeg:

„Zou het mogelijk zijn, de plaats van de politieagenten in te nemen?"

„Volkomen onmogelijk! Zij worden pas enkele minuten van te voren voor dit werk aangevozen."

„Zou men onderweg, ik bedoel van het Bankgebouw naar het station de goudauto's niet kunnen overvallen met een dertig of veertig man, allen goed bewapend?" opperde Gregory.

„Ook dat acht ik onuitvoerbaar!" antwoordde Fenton hoofdschuddend. „Ten eerste volgen de auto's de drukste straten, waar het altijd zeer vol is, ten tweede zoudt gij toch niets kunnen uitrichten tegen een half honderd agenten, versterkt met detectives en gewapende beambten, en ten derde zou het, verondersteld, dat gij er in mocht slagen den chauffeur van een der auto's neer te schieten, immers krankzinnig zijn, te pogen, in een stad als Londen, met die auto uit de voeten te komen! Neen, zoo iets is misschien te ondernemen in een kleine, stille stad, wanneer de auto door vier of vijf man beschermd wordt, maar daaraan valt hier in Londen niet te denken!"

„Ik ben het volkomen met mijnheer Fenton eens!" liet de stem van Crawford zich hooren. „Dat zou eenvoudig krankzinnigenwerk zijn. Er blijft dus alleen de mogelijkheid over, het goud onderweg van Londen naar Edinburg buit te maken!"

„Gij hebt gelijk, mijnheer!" riep Fenton uit. „Hier ligt voor ons de eenige kans — dit is de eenige mogelijkheid."

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK II.

TREIN No. 3219.

De bandieten, die om de tafel geschaard zaten, hadden de koppen bijeen gestoken, en eenige oogenblikken werd er druk en opgewonden door een gepraat.

Toen klonk er een luide tik op het tafelblad — Greville had met het gouden gevest van den dolk op het harde hout geslagen.

Op hetzelfde oogenblik werd het weder doodstil.

Greville liet zijn koude slangenooogen over de aanwezigen gaan, en zeide, terwijl zijn mondhoeken naar beneden gingen:

„Ik mag de leden van den Bloedraad zeker wel verzoeken, niet te vergeten, wat zij aan mij verschuldigd zijn! Wanneer gij allen dooreen praat verspillen wij onzen tijd slechts, en er moet gehandeld worden! Gij zeide zoeven, dat gij de eenige mogelijkheid, om het goud te rooven, in het vervoer van Londen naar Edinburg ziet, Fenton! Laat ons eens hooren, waarom gij dat denkt.”

„Het is heel eenvoudig, Meester — de weg van Londen naar Edinburg is zeer lang, en een trein is zeer kwetsbaar! Men kan hem bijvoorbeeld laten stilstaan op een eenzame plek...”

„Door aan de noodrem te trekken!” viel Rae hem in de rede.

Fenton vestigde zijn groenachtig fonkelende oogen op den spreker, zoodat deze onwillekenig ineenkromp, alsof hij zich aan een zware misdaad had schuldig gemaakt.

„Wanneer gij mij laat uitspreken, mijnheer,” zeide Fenton langzaam, „zou dat voor alle partijen beter zijn! Laat ik u zeggen, dat in treinen, welke een groote hoeveelheid goed vervoeren, de noodrem buiten werking gesteld wordt, juist omdat men vreest, dat er gebruik van zal worden gemaakt, om den trein tot stilstand te brengen!”

Rae keek beschaamd voor zich, en mompelde iets onverstaanbaars.

Fenton vervolgde:

„De trein moet inderdaad op een eenzame plek tot stilstand gebracht worden, die wij van te voren zeer nauwkeurig moeten afspreken, en dat kan natuurlijk alleen geschieden op een van de volgende voorwaarden. Of wij moeten trachten, den machinist voor onze zaak te winnen, of

wij moeten ons op den trein bevinden, en onderweg den machinist en den stoker overvallen, waarbij het dus noodig is, dat wij iemand bij ons hebben, die verstand heeft van locomotieven, of wij moeten het sein onveilig stellen, zoodat de machinist wel verplicht is, den trein tot staan te brengen.”

„Bravo!” liet de stem van Greville zich hooren. „Dat noem ik spijkers met koppen slaan! Fenton heeft het bij het rechte eind, hij heeft ons daar den eenigen weg aangewezen, dien wij kunnen volgen! De vraag is thans slechts, welke van die drie middelen het gemakkelijkste is toe te passen! Het eerste lijkt mij het gevaarlijkste. De machinist kon wel eens schijnbaar op onze plannen ingaan, en dan toch zijn directie waarschuwen, die op haar beurt de politie zou inlichten, en men zou ons een leelijke kool kunnen stoven! Het derde middel is zeker het minst gevaarlijk, maar dan moeten wij de plek goed uitzoeken! Wat het tweede middel betreft — het heeft voor mij de meeste aantrekkelijkheid, omdat wij aldus tot op een centimeter na de plek kunnen bepalen, waar wij den trein zullen laten stilstaan. Natuurlijk zal het het beste zijn, wanneer dit geschiedt in de onmiddellijke nabijheid van een breed straatweg, waar we met een paar auto's gereed kunnen staan. Heeft een uwer een opmerking?”

Gregory hief de hand op en zeide.

„Ik zou willen opmerken, dat wij dan niettemin toch minstens dertig man zullen moeten laten optreden! Mijnheer Fenton denkt natuurlijk zelf niet, dat men den goudwagen onbewaakt laat?”

„Er zullen vijf of zes goed gewapende beambten van de Bank meegaan!” antwoordde de klerk, „en in den trein bevinden zich zeker wel een half dozijn detectives!”

„Daar hebt gij het al!” hernam Gregory. „Die lieden zullen natuurlijk niet kalm toezien, dat wij den wagon leeghalen, en zich daar met kracht tegen verzetten.”

„Daar moet op gerekend worden!” hernam Fenton koud. „En ik heb er ook op gerekend. Inderdaad zullen dertig mannen nauwelijks voldoende zijn — en men zal goede schutters moeten nemen, mannen, die niet voor een kleintje

vervaard zijn. Een deel daarvan zou de reizigers in bedwang moeten houden, voor zoover die zich met onze zaken zouden willen bemoeien en de anderen moeten afrekenen met het treinpersoneel, met de bedienden en met de bankbeambten."

"Maar hebt gij niet zoeven gesproken van een gepantserden wagon?" vroeg Crawford. "Hoe zullen wij dien kunnen openen?"

"Daarvoor zullen wij paardenmiddelen te baat moeten nemen," antwoordde Fenton rustig. "Met koevoets en breekijzers zoudt gij ongetwijfeld den wagon wel kunnen aanpakken, en hem kunnen openen, maar dat zou te lang duren. Het beste is, u te voorzien van een paar zakken vol handgranaten, die het werkje in zeer korten tijd zullen opknappen!"

"Een uitmuntend plan!" klonk de stem van Greville. "Fenton, ik geloof, dat uw raad verreweg de beste is, en dat wij dienovereenkomstig zullen handelen. Wij hebben nu nog slechts noodig, zeer nauwkeurig het vertrek te vernemen, en de plek, waar zich de goudtrein bevindt."

"Dat alles heb ik reeds onderzocht, Meester!" hernam Fenton. "De trein naar Edinburg vertrekt om twee uur vijf van het Waterloo Station. De locomotief is de No. 3219, een zeer groote en zware machine, die door drie mannen bediend wordt, een machinist en twee stokers. Wat de gepantserde wagon betreft — die wordt meestal dadelijk achter den goederenwagen in den trein gekoppeld, maar soms ook wel geheel achteraan, ofschoon men dit hoe langer hoe minder doet, omdat het reeds een paar malen is voorgekomen, dat slimme vogels dien wagon eenvoudig onderweg hebben weten af te koppelen, wat natuurlijk onmogelijk is, als de wagon zich midden in den trein bevindt."

"Goed zoo!" riep Greville uit. "En laat ons nu eens tot de bijzonderheden overgaan! Ik denk, dat vijf man op den trein zelf al voldoende zullen zijn, tenminste wanneer wij het tweede middel te baat nemen, en den machinist en de beide stokers overvallen, terwijl minstens een van die vijf mannen in staat zou moeten zijn om een locomotief te bedienen. Dan zullen zich er minstens 25 in een hinderlaag moeten leggen bij den overweg, waar wij den trein tot stilstand zullen brengen. Het is natuurlijk noodzakelijk, dat alles zich afspeelt, wanneer de duisternis reeds is ingevallen — dus ongeveer ter hoogte van Spalding."

"Aan die plaats had ik ook gedacht, Meester!" zeide Fenton. "Er bevinden zich daar in die buurt een aantal wegen, en wij zijn er slechts

weinig mijlen van de kust. Gij zoudt in The Wash een motorboot in gereedheid kunnen houden, en wij zouden aanstonds onzen buit daarop kunnen overladen, want dat wil ik u wel zeggen, het zou ons zeer moeilijk vallen, veilig met het geld langs een der groote wegen te ontkomen, zelfs al kunnen wij er in slagen de telefoondraden door te knippen. Er zijn altijd nog wel middelen om snel een bericht naar de een of andere plaats te zenden, — denk maar aan de radio! — en het is lang niet gemakkelijk, 80 kisten met goud, ja al waren het er slechts tien of twintig, te vervoeren zonder dat het ontdekt wordt!"

"Een schitterend denkbeeld!" zeide Mathew Greville, wiens oogen waren begonnen te fonkelen, naarmate het plan van den roof vasteren vorm aannam. "Zeker, niets is gemakkelijker, dan in de breede baai van The Wash een groote motorboot gereed te houden, die tot Fosdyke de golf kan uitvaren, en daar op de komst wachten. Van Fosdyke tot Spalding bedraagt de afstand langs den straatweg hoogstens vijftien kilometer en met snelle auto's kunnen wij dien afstand gemakkelijk in tien minuten afleggen."

Mathew Greville was opgestaan, na een blik op zijn horloge te hebben geworpen.

Hij richtte zich tot den Bloedraad met de woorden:

"Vrienden, voor heden zullen wij de vergadering opheffen. Het is reeds zeer laat, en morgen vroeg heb ik een belangrijke zaak te verrichten. Morgenavond komen wij hier weer bijeen, om alles tot in onderdeelen te regelen. Crawford, ik reken op u om de motorboot te besturen! Wij zullen er een huren, of anders moet een van de leden, die er een heeft, haar in bruikleen afstaan."

Het gezicht van Crawford betrok, nu hij moest vernemen, dat hij niet zelf van de partij zou kunnen zijn, maar hij begreep maar al te goed, dat er niet aan te denken viel, zich te verzetten tegen de bevelen van den Meester.

Greville vervolgde:

"Laat iedereen zijn gedachten nog eens gaan over deze hoogst belangrijke zaak. Wie een goed plan heeft, zegge het — hij weet, dat hij zeker kan zijn van onze dankbaarheid! In ieder geval zullen eenigen van onze beste mannen reeds morgen naar Spalding vertrekken, teneinde daar den toestand te gaan bestudeeren, en de beste plek uit te kiezen, om er den trein tot staan te brengen! Ik behoef u natuurlijk niet op het hart te drukken, dat er over onze onderneming pas op het allerlaatste oogenblik gesproken mag worden met de mannen, welke ik nader aanwijzen zal, om er aan deel te nemen. En mijn-

heer Fenton, die ik u hierbij voorstel als aspirant-lid van het Genootschap van den Gouden Sleutel, heeft het volste recht op een extra belooning, wanneer wij slagen in ons opzet."

Een gemompel van instemming werd hoorbaar, en daarop trokken de leden van den Raad van Zeven zich een voor een terug, totdat Greville met Fenton alleen bleef.

De Meester drukte den jongen man krachtig de hand, en zeide, terwijl hij hem naar de deur geleidde:

"Het verheugt mij, Fenton, dat je tot de onzen wilt behooren, en als onze onderneming gelukt, dan verzeker ik je, dat je de eerste graden niet behoeft te doorloopen, maar dat je onmiddellijk een aanstelling zult krijgen als luitenant — een onderscheiding, die je, naar ik hoop, naar waarde zult schatten."

"Dat doe ik, Meester," antwoordde Fenton. "Maar ik wil u niet verhelen, dat mijn eerooif nog verder strekt — ik wil het zoo spoedig mogelijk tot kapitein brengen — ik wil het recht kunnen doen gelden, om zitting te hebben in den Bloedraad."

"Daartoe zal het nog wel komen, Fenton, wanneer gij slechts op dezen weg voortgaat," hernam Greville, terwijl hij den jongeman nogmaals de hand drukte, die daarop het eenzaam gelegen huis verliet.

Mathew Greville keek een oogenblik naar de gesloten deur, waardoor Fenton was heen ge-

gaan, en mompelde toen voor zich heen:

"Een schrandere stoutmoedigheid knaap — maar wel een weinig te eerooif! Ik geloof, dat ik er goed aan zal doen, het oog op Henry Fenton gevestigd te houden! Nooit zou ik toestaan, dat een mijner kapiteins of luitenants mij terzijde zou streven — mij misschien wel boven het hoofd zou groeien!"

Hij drukte op een belknop naast de deur, en Drebbel vertoonde zich op den drempel.

"De auto, Drebbel!" beval Greville kortaf.

De man verdween weder, zonder een woord te spreken, en een oogenblik later kwam hij zeggend, dat de auto voor de deur stond.

Greville had zijn jas aangetrokken, en zijn sportpet opgezet, en verliet nu het huis, waarvan hij de deur zorgvuldig achter zich sloot.

Voor het lage tuinhek stond een kleine, maar blijkbaar snelle auto.

Greville stapte er in, en nam achter het stuurwiel plaats.

Hij knikte Drebbel nog eens toe, die hem een eindweegs over het tuinpad vergezeld had, en bracht de auto in beweging.

Een oogenblik later was de wagen uit het gezicht, en op weg naar Londen.

Drebbel keerde naar het huis terug, sloot zorgvuldig de luiken, en begaf zich toen ter ruste, in een kleine slaapkamer, op de tweede verdieping van het huis gelegen.

HOOFDSTUK III.

RAFFLES HEEFT EEN ONTMOETING.

Het was twee dagen later, omstreeks tien uur in den morgen van een buitengewoon schoonen lentedag in Maart, zooals men ze vooral in Londen maar al te weinig kan genieten, toen een fraaie, vrij groote motorboot van mahoniehout gebouwd, en die gemakkelijk een twaalfstal personen kon dragen, Gore Point rondde.

Deze kaap vormt als het ware de Oostelijke afsluiting van The Wash, de diepe en breede golf, die tusschen de graafschappen Norfolk en Lincoln een geweldigen hap uit Good Old Engeland heeft gebeten.

Een weinig ten Zuiden van Gore Point, en wel bij het stadje Hunstanton begint de spoorlijn, die in bijna onafgebroken Zuidelijke richting naar Kings Lynn voert, teneinde zich daar

aan te sluiten bij de andere spoorlijnen, die dit gedeelte van Engeland in alle richtingen doorkruisen en het met een stalen net bedekken, waarover iederen dag vele honderden treinen rollen.

Aan boord van het vaartuig bevonden zich op dit oogenblik slechts drie personen.

Een hunner, een krachtig gebouwd man met een nek als een stier, en geweldige schouders, was gekleed in een donker blauw werkpak, en hield zich bezig met den motor, staande in een kleine machinekamer waartoe een korte stalen ladder toegang gaf.

De tweede, in een donkerblauw zeilcostuum gestoken, versierd met kleine vergulde knoopjes, en met een lakensche pet op, stond aan het roer.

Hij was slank en gespierd, en kon slechts weinig ouder zijn dan veertig jaar, te oordeelen naar zijn scherp geteekende trekken ofschoon zijn bewegingen die van een jongen man waren.

Zijn gelaat was gebruid door een langdurig verblijf op zee, en bij die kleur staken zijn doorringende, grijze oogen eigenaardig af.

De derde man aan boord ten slotte was omstreeks dertig jaar, sierlijk gebouwd, en mocht zich gelukkig rekenen in het bezit van een paar helder blauwe oogen, die opgewekt en stoutmoedig rondkeken.

Ook deze man droeg een costuum van donker blauw laken, en stond met de handen in de zakken, een korte houten pijp tusschen de tanden, op slechts eenige passen van den roerganger.

Juist toen de boot in een sierlijke bocht Gore Point gerond had, wendde de jonge man zich tot den man aan het roer, en zeide opgewekt:

„Je nieuwe boot loopt als een sneltrein, Raffles! Zij is merkwaardig vlug, en zij luistert voortreffelijk naar het roer!”

„Ja, ik geloof, dat de „Sperwer” een groote aanwinst voor ons zal zijn!” antwoordde John Raffles — want hij was het inderdaad, die daar met vaste hand het kleine stuurrad hield. „Wij zijn nu twee, bijna drie dagen met haar op zee geweest en ik zou mij niet veiliger hebben kunnen voelen aan boord van een mailboot! De scheepsbouwer had mij contractueel de toezegging gedaan, dat de boot 30 knopen zou kunnen maken — maar zij heeft er herhaaldelijk 35 geloopt! Dat is een geweldige prestatie voor een scheepje, dat niet als renboot, maar als toerjacht gebouwd is! En toch spookte het eergisteravond niet zuinig op de Noordzee! Eigenlijk was ik blij, dat wij de haven van Lowestoft goed en wel binnen waren gevaren.”

„Wat ben je nu eigenlijk van plan?” vroeg de jongeman, Charles Brand geheeten en reeds jarenlang de trouwe vriend van den Grooten Onbekende.

„Niets bijzonders, mijn waarde! Ik loop The Wash binnen, maar wij hadden evengoed nog wat kunnen doornemen. Hoe staat het met de benzine, Henderson?”

Deze vraag was gericht tot den reus, die juist uit het luik van de kleine machinekamer opdook.

„Wij hebben nog wel voor drie dagen aan boord, Mylord!” antwoordde James Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles, die al evenzeer aandeel had genomen aan een groot aantal gevaarlijke avonturen van den stoutmoedigen avonturier.

Hij en Charles Brand waren de eenigen, die

wisten, dat John Raffles te Londen al jarenlang leefde als Lord William Aberdeen, maar zij zouden liever blijmoedig de ergste folteringen hebben verduurd, dan ooit dit geheim te verraden.

Er was ook nog een vrouw, die het geheim kende — maar zij had Raffles lief en zijn geheim was bij haar even veilig als in zijn hart.

De „Sperwer” was omstreeks een week geleden aan Lord William Aberdeen afgeleverd, door een der bekwaamste bootbouwers aan de Clyde, en eenige dagen geleden pas vond hij gelegenheid, zijn nieuwe aanwinst eens duchtig te beproeven.

Een lange winter vol avonturen had alle drie de mannen vermoeid, en dit uitstapje was een heerlijke verfrissing voor hen.

Duizenden en nogmaals duizenden ponden sterling had de Gentleman-Avonturier weggeschonken aan ongelukkigen en hulpbehoevenden, en nu gunde hij zichzelf eindelijk een weinig rust — voor zoover dit denkbaar was in een man met zulk een beweeglijken aard, die altijd rusteloos voortgezweept scheen te worden over de geheele aarde, van de eene plaats naar de andere, overal dezelfde ellende vindend, en dan pogend, met zijn goud en met zijn hulp, die vaak nog veel meer waard was, die droeve ellende zoo goed mogelijk te lenigen.

De „Sperwer” voer reeds op de golven van The Wash, en Raffles had de vaart aanzienlijk moeten vertragen, want deze baai is niet zonder gevaren, wegens haar talrijke ondiepten en zandplaten, waarvan er velen hij eb droog loopen.

Ongeveer in het midden van de golf is het lichtschip geankerd, hetwelk bij nacht en nevel de zeelieden moeten waarschuwen, en hun ten baken strekt, om veilig de haven van het kleine plaatje Sutton te bereiken, in het Zuiden van de golf gelegen.

De schepen, die van Hull en van Liverpool op Boston varen, volgen steeds een vrij grooten omweg, teneinde de Boston Deeps te kunnen volgen, een zeer diepe vaargeul, die zich uitstrekt langs de kust ten Westen van The Wash.

In het midden echter, en ook in de buurt van Fossdyke, bevinden zich verscheidene ondiepten, gevaarlijk voor dengeen, die de golf niet zeer goed kent.

Maar Raffles kende alle geheimen van The Wash, en daarenboven had zijn boot geen grooten diepgang, terwijl ten overvloede de zee op haar hoogst was.

De kentering was zooeven ingetreden, en het zou nog drie uur duren, voor de eb weder inzette.

Raffles volgde de Lynn Deeps, eveneens een diepe en breede vaargeul, die zich bevindt naast den Oostelijken oever van de golf.

Met een kalme vaart voer de boot verder, en reeds ettelijke malen waren zij andere schepen tegengekomen, die alle de vaargeul volgden, teneinde te voorkomen, dat zij aan den grond zouden raken, want velen er van waren diep geladen vrachtschepen.

Niet ver van Sutton moest Raffles een weinig uithalen voor een geweldig groot Noorsch houtschip, dat met een lading eris huiswaarts voer, en daarbij had het weinig gescheeld, of hij was in aanvaring gekomen met een tamelijk groote, hoog op water liggende en donkergrijs geschilderde motorboot, aan boord waarvan zich vier mannen bevonden.

De man, die aan het stuurrad stond, schreeuwde een ruwe opmerking naar Raffles, die zich echter volstrekt niets te wijten had, en zijwendende de schouders ophaalde, terwijl hij den onhandigen stuurman even strak aankeek.

Het volgend oogenblik waren de booten weder van elkander los, en zetten hun tocht voort, blijkbaar in dezelfde richting.

Toen Raffles zijn aandacht niet alleen meer bij het roer behoefde te bepalen, wenkte hij Brand met een beweging van het hoofd bij zich, en vroeg:

„Heb je dien schreeuwer niet herkend, Brand?”

„Wien bedoel je — dien kerel met het rossige haar, die ons bijna in den grond gevaren had?”

„Ja, juist — dezelfde.”

„Nee, ik geloof, dat ik zijn gezicht voor het eerst zag.”

Raffles schudde het hoofd en zeide op verwijtenden toon:

„Dan heb je toch werkelijk een onvoldoende geheugen voor menschelijke gelaatstreken, Brand! En ditmaal is het wel wat heel erg — want die man heeft je het levenslicht willen uitblazen.”

„Kom, kom!” riep Brand op ongeloovigen toon. „Je wilt zeker een loopje met me nemen?”

„Ik denk er niet aan! Die man is Crawford, en hij behoort tot de Bende der Raven! Hij kan nog niet lang uit de gevangenis ontslagen zijn, dunkt mij.”

„Wat zeg je daar? Was dat werkelijk Crawford? Maar wel zeker — als ik zijn korten baard wegdenk, dan herken ik zijn gelaat weer!”

„Eigenlijk ben ik ook wat onrechtvaardig tegen je geweest, Brand, want wij hebben ongeveer drie jaren geleden tijdens ons gevecht met de bandieten den kerel maar heel even gezien.

Jij werd er bij gewond, en je moest acht dagen het bed houden. Ik echter ben, deugdelyk vermomd, de terechtzittingen gaan bijwonen, en ik kreeg dus de gelegenheid, het gelaat van onzen man bij herhaling te zien. Hij werd toen tot twee jaar en negen maanden veroordeeld, ik meen wegens inbraak met geweldpleging, en hij kan dus nauwelijks eenige maanden op vrije voeten zijn.”

„En nu schijnt mijnheer Crawford zich alweer een motorboot te hebben kunnen aanschaffen,” riep Brand spottend uit.

„Als zij tenminste van hem is!” hernam Raffles schouderophalend. „In ieder geval — ik denk wel niet, dat die mannen met die boot veel goeds in den zin hebben! Maar dat is een zaak van de politie — ik ben nu met vacantie, en voorloopig bemoei ik mij niet met die kerels.”

„Goed gesproken, Edward! En al wist ik zeker, dat hij het ding gestolen had — ik zou hem kalm zijn gang laten gaan!” riep Brand uit. „Maar daar is de haven van Sutton al — denk je er binnen te loopen?”

„Nee, ik wil liever de kust volgen en in de haven van Boston het anker uitwerpen. We kunnen daar de „Sperwer” laten, tot op het oogenblik dat wij over een week eenige vrienden uitnoodigen, om met ons een klein tochtje op de Noordzee te maken! Het is voor hen gemakkelijker, om zich naar Boston te begeven, een vrij groote stad, dan naar Sutton, weinig beter dan een dorp.”

De tocht werd dus langs de kust voortgezet, en ter hoogte van Fosdyke kregen zij opnieuw de grijze motorboot in het oog, die aanzienlijk vaart had geminderd, en voornemens scheen te zijn, de kleine haven binnen te loopen.

De mannen letten er echter verder niet op en voeren omstreeks een half uur verder, totdat zij de ruime, uitstekende haven van Boston bereikten.

Raffles stuurde de „Sperwer” behendig naar den jachtsteiger, en de drie mannen begaven zich aan land, waar zij de noodige formaliteiten op het bureau van den havenmeester vervulden, en hun een vaste ligplaats voor den duur van een week werd aangewezen.

Nog in den loop van denzelfden middag aanvaardden de drie mannen per spoor de terugreis naar Londen, waar zij tamelijk laat in den avond aankwamen.

Dat belette niet, dat Raffles den volgenden morgen reeds om zeven uur weder opstond, volkomen uitgerust, om iets te ondernemen, waarbij hij zijn hersens opnieuw zou moeten inspanssen.

ofschoon Brand hem had laten beloven, dat hij op zijn minst veertien dagen aan een stuk zou rusten.

Maar rust voor een man als John Raffles was een woord, dat niet in zijn dictionnaire voorkwam.

Er moesten nog acht dagen verlopen, voor eenige leden van de Windsor-Club, waarvan Lord Aberdeen Vice-president was, zich bij hem zouden voegen, en in een week kan men heel wat verrichten.

Raffles maakte een rit te paard, nam, weder thuisgekomen, een bad, en verscheen omstreeks negen uur aan de onthijttafel, waar hij Brand verdiept vond in de lezing van de ochtendbladen.

„Iets bijzonders?” vroeg Raffles, terwijl hij voor zijn bord plaats nam, en zich bediende van de tong, welke zijn kok, een Italiaan, voortreffelijk wist klaar te maken.

„Absoluut niets! De Sovjets scheelooogen naar de Japs — of omgekeerd, in China is het steeds roerig, de onlusten in Spanje duren voort, Duitschland zou liever niet meer betalen — het is het oude liedje.”

„De politiek kan mij op het oogenblik volstrekt niet schelen, Brand. Ik bedoelde, of je niets vond, wat voor mijn speciaal doel eenige waarde heeft.”

Brand raadpleegde een klein opschriftboekje, waarin hij zooveel iets genoteerd had, terwijl hij de kranten doorbladerde, en las toen uit het boekje voor:

„23 April huwelijk tusschen Miss Marjolin Drum, en Burggraaf Philipp Howston. Het bruidje is onmogelijk rijk — de bruigom is zoo arm als een kerkrat! 2 Maart — komst van den Maharadja van Chalipur te Londen — bezitter van een weergaloos schoone collectie juweelen! 3 Mei — tuinpartijtje op het kasteel van den Graaf van Chalmondeley..”

Houd maar op, Brand, dat ligt alles nog te ver in de toekomst!” viel Raffles hem in de rede. „Wij hebben nog tijd in overvloed, om daarover te beraadslagen! Is dat alles?”

„Dat is alles.”

„Veel brieven?”

„Niet erg veel — vier en tachtig. Aanvragen om hulp en bijstand, een paar uitnodigingen, twee brieven van vrienden, die je mee willen nemen op een tijgerjacht in Bengalen.”

„Lieve hemel, neen!” riep Raffles verschrikt uit. „Voorloopig geen tijgerjacht in Bengalen, wat ik je hidden mag. Er zijn hier te Londen

genoeg wilde dieren, op wie de jacht wel zoo loonend is.”

De beide vrienden zwegen een oogenblik, en daarop begon Raffles weer:

„Hoe staat het met het gesprek met den directeur van de Bank van Engeland?”

„Ik heb antwoord van hem — je kunt hem vanmorgen bezoeken als je wilt. Hij laat zich excuseeren — hij had het in den laatsten tijd verbazend druk.”

„Nu, dan zullen wij vanmorgen daarheen gaan — ik wilde wel eens persoonlijk met den directeur spreken. Hij moet mij inlichtingen geven, omtrent een zaak van gewicht, welke hem zeer goed bekend moet zijn, ofschoon hij ze waarschijnlijk niet openbaar zal maken. Je weet, dat ik in het bezit ben gekomen van eenige miljoenen papieren roebels. Moet ik ze als scheurpapier beschouwen, als een hoop vodden, die ik evengoed aanstonds kan wegwerpen, of moet ik ze bewaren, in de hoop, dat zij althans een gedeelte van hun vroegere waarde zullen herkrijgen?”

„Op de beurs is men niet erg optimist, Raffles!” zeide Brand hoofdschuddend.

„Men kan zeer knap zijn op de Beurs, Brand, maar men weet daar niet, wat de directeur van de Bank van Engeland kan weten. Hij bezoekt vaak de Windsor-Club, ik ben eenigszins bevriend met hem en hij zal zeker niet palaten, mij inlichtingen te geven, welke ik hem vraag. Behalve roebels heb ik nog een vrij groot aantal obligaties en aandeelen in groote Russische ondernemingen — hoofdzakelijk mijnen. Eenige sluwe speculanten, die dit op de een of andere wijze te weten zijn gekomen, hebben mij er reeds een onnoozel bedrag voor durven bieden — nog geen honderdste van de nominale waarde, maar voor ik ze van de hand doe, wil ik weten, wat de directeur van de Bank van Engeland er van denkt.”

Raffles had zijn onthijt geëindigd en eenige oogenblikken later maakten de beide vrienden zich gereed, om zich naar het wereldberoemde bankgebouw in de City te begeven.

Raffles had de groote blauwe limousine laten voorkomen, welke hij bij dergelijke gelegenheden meestal gebruikte en gaf Henderson last, hem naar de Bank van Engeland te rijden.

Het reusachtige gebouw ligt schuin tegenover de Beurs en beslaat een geheel bouwvlak.

De prijs van den grond is op die plek in den loop der jaren tot een verbazende hoogte gestegen, zoo dat het op het huidige oogenblik zoo goed als onmogelijk zou zijn, daar ter plaatse zulk een groot gebouw te stichten, hetwelk aan

den voorgevel ruim negentig meter breed is.

De Bank van Engeland is een bezienswaardigheid voor de vreemdelingen wegens haar prachtige inrichting, waarbij het marmer niet bespaard is en het is dan ook voor het publiek opengesteld van negen uur 's morgens tot vier uur 's middags.

De auto had den weg in omstreeks een half uur afgelegd, daar de wagen in dit drukke gedeelte van de City herhaaldelijk moest stoppen en hield nu stil voor de breede, monumentale deur.

Raffles en Brand stapten uit.

De eerste had zijn fijn geglaceerd visitekaartje, waarop zijn naam van Lord William Aberdeen te lezen stond, aan den portier gegeven, die de beide heeren in de ontvangkamer liet en met het kaartje verdween.

Vijf minuten later keerde hij terug met het verzoek, hem te willen volgen naar het privé-kantoor van den directeur.

Raffles en Brand vergezelden den man door de prachtige vestibule, bestegen de marmeren hoofdtrap, volgden een breede gang en stonden een oogenblik later in het kabinet van den directeur van de Bank van Engeland.

Deze trad Raffles aanstonds tegemoet, reikte hem de hand en zeide:

„Ik heb eenige minuten tot uw dispositie, Mylord! Gij zult mij moeten verontschuldigen. Wij hebben het op dit oogenblik bijzonder druk — drukker nog dan gewoonlijk. Neem plaats en deel mij de reden van uw bezoek mede.”

De beide bezoekers gingen zitten en hierop zette Raffles in het kort, het motief van zijn komst uiteen.

De directeur luisterde aandachtig, gaf Raffles eenige wenken en juist vier minuten nadat hij gekomen was, stond hij alweer op de breede gang.

„Hij treedt vrij Amerikaansch op, onze waarde directeur!” fluisterde Brand hem toe.

„Daar heeft hij gelijk aan,” gaf Raffles te kennen. „Als de directeur van de Bank van Engeland een oude babbelaar was, die gezellige praatjes hield met zijn bezoekers, dan zouden de zaken natuurlijk in het honderd loopen. Ik denk er niet aan, om mij te beklagen! Ik vroeg, wat ik te vragen had — hij antwoordde mij naar zijn beste weten, kort en duidelijk — en meer kan geen redelijk mensch verlangen.”

„Zou het werkelijk zoo druk zijn op dit oogenblik?”

„Dat denk ik wel!” antwoordde Raffles glimlachend. „Er wordt dezer dagen goud verzonden!”

„Hoe weet je dat? Daar heeft hij met geen woord over gesproken!”

„Natuurlijk niet — hij zal wel wijzer wezen! Maar als de directeur niet wenscht, dat men op de hoogte raakt van zijn zaken, dan zou hij er verstandig aan doen, geen grooten spiegel op te hangen, vlak achter de plaats, waar hij voor zijn schrijftafel zit en waarin men, als men goede oogen heeft en een sterk vergrootend monocle gebruikt, duidelijk kan lezen, wat er op de papieren staat, welke hij voor zich heeft liggen.”

„En wat waren dat dan wel voor papieren?” vroeg Brand nieuwsgierig.

„O, het had niet veel om het lijf — het waren eenvoudig een paar lijsten, met eenige kolommen getallen er op en waarboven met groote letters getikt stond: „Nummers der kisten voor de zending naar E. op 12 Maart”. Geen wonder, dat dit drukte veroorzaakt! Naar de lengte van de kolommen met getallen te oordeelen, moeten er omstreeks tachtig kisten verzonden worden.”

„En wat moet die „E.” voorstellen?”

„Wel, die beteekent natuurlijk de naam van een of andere stad — Edinburg of iets dergelijks, maar kom, dat is voor ons van weinig belang! Zulk een goudzending is zoo goed als onaantastbaar, tenminste hier in Engeland. In Amerika zou men nog wel eens een kansje kunnen wagen, een deel van die kisten buit te maken.”

De beide vrienden hadden nu het reusachtige portaal bereikt, waarop een groot aantal loketten uitkwamen, die ieder door een of meer ambten bediend werden.

De klerken waren druk in de weer, liepen van hun tafels naar het loket en weder terug, met assignaties, prolongatiebiljetten, wissels, cheques, pakjes aandeelen en bankbiljetten, en linnen zakjes goudgeld — die hoe langer hoe zeldzamer werden.

De beide mannen hielden zich echter hier niet op, maar daalden de breede trap af en staken de vestibule weder over.

Zij waren ternauwernood de treden afgedaald, die van de straat naar den ingang voerden, of Raffles trok Brand haastig achter een stilstaande autobus.

„Wat is er?” vroeg de jonge man verwonderd. „Waarom trek je mij terzij? Ben je bang dat ik overreden zal worden?”

„In het geheel niet, mijn waarde! Ik ben alleen maar bang, dat je gezien zult worden.”

„Gezien, door wie?”

„Door dien man daar, dien kerel met zijn rosig haar, die daar juist het bankgebouw wil binnengaan.”

Brand keek voorzichtig om de bus heen, die

zich juist weer in beweging wilde stellen en hij had moeite, om een lichten kreet van verbazing te onderdrukken — het was de man van de motorboot, dien zij den vorigen dag gezien hadden, toen hij hen ter hoogte van Sutton bijna in den grond had gevaren!

„Herken je hem nu?” vroeg Raffles glimlachend.

„Wel zeker! Het is Crawford, de man die zoo onhandig met zijn motorboot manoeuvreerde, dat hij je bijna je eigen nieuwe boot had doen verliezen en die je daarna nog onhebbelijk durfde uitschelden ook!”

„Zoo is het Brand.”

„Maar hoe komt die kerel in 's hemels naam

hier?”

„Wel, ik denk op dezelfde wijze als wij — per trein!” antwoordde Raffles laconiek.

„Maar wat doet een misdadiger als hij in de Bank van Engeland?”

„Misschien zijn couponnetjes laten afknippen!”

De bus was weggereden en Raffles en Brand zochten nu een schuilplaats achter een groote courantenkiosk.

Zij kochten ieder een blad, ontvouwden het en deden, alsof zij er ijverig in lazen, maar inderdaad volgden zij den roodharige in al zijn bewegingen door een klein gat, hetwelk zij met hun potlood in de courant geboord hadden.

HOOFDSTUK IV.

ARGWAAN.

Zij zagen, hoe de man met het roode haar, die er heel deftig uitzag in zijn lichtgrijze overjas, zijn parelgrijze slobkousen en zijn hoogen hoed, eenige woorden met den portier wisselde en toen eenige schreden de vestibule inliep.

De portier ging een oogenblik zijn loge binnen en door de glazen deur heen kon Raffles zien, hoe hij telefoneerde.

Hij kwam opnieuw naar buiten, wisselde eenige woorden met den bezoeker, en liet hem toen alleen.

Een paar minuten verstreken en daarop verscheen een jonge man, blootshoofds, zeer smaakvol gekleed, blijkbaar een klerk van de Bank, met een smal gelaat, waarvan de kleur herinnerde aan geel geworden ivoor, en uitstekende jukbeenderen.

Hij nam den bezoeker dadelijk terzijde, daalde een paar treden van de trap met hem af, scheen hem op tamelijk ongeduldigen toon iets toe te voegen, raadpleegde zijn horloge en wipte toen haastig de bank weer binnen.

Crawford bleef een oogenblik op dezelfde plek staan, met een gezicht als iemand, die een uitbrander heeft gehad en maakte zich toen haastig uit de voeten.

Raffles en Brand hadden geen enkele bijzonderheid van dit kleine tafereeltje gemist.

Zij vouwden nu bedaard hun krant op, staken die in den zak van hun overjas en gingen huns

weegs.

Geruimen tijd bewaarde Raffles het stilzwijgen en zeide toen:

„Dat bezoek bevalt mij niet erg! Die Crawford is zonder twijfel een bandiet van de ergste soort, dat staat als een paal boven water. En ik vind dat het niet voor de menschen pleit, wanneer zij zijn vrienden of kennissen zijn! En het wordt er niet beter op, als die vrienden klerken van de Bank van Engeland zijn! En dan die goudzending....”

Raffles voltooide den zin niet, maar draaide zich om en wenkte Henderson, die hem langzaam met de auto was nagereden.

De fraaie wagen stond stil en de beide mannen liepen er op toe.

Raffles raadpleegde zijn horloge, scheen even in beraad te staan en zeide toen tot den chauffeur:

„Rijd ons naar de Windsor-Club, Henderson, en kom ons daar over anderhalf uur weder halen. Wij lunchen daar!”

De twee vrienden stapten in en de auto zette zich in beweging.

Raffles sprak onderweg weinig, want hij was in gedachten verzonken en blijkbaar vormde de man met het roode haar nog altijd het onderwerp van zijn overpeinzingen.

Zij waren reeds uitgestapt, het fraaie clubgebouw in de Oxfordstreet binnen gegaan, zij had-

den hun goed afgegeven in de vestiaire, vervolgens de statietrap bestegen en plaats genomen aan een tafeltje in de weelderige restauratiezaal van de club, toen Raffles bij wijze van conclusie de opmerking maakte:

„Nee, dat bezoek bevalt mij niet!”

„Denk je nog altijd aan den man met het roode haar?”

„Ja, Charly, aan Crawford! Het is mij niet recht duidelijk, wat een kerel van zijn soort wel te bespreken kan hebben met een bankklerk.”

„Maar die klerk was volstrekt niet ingenomen met dat bezoek, Raffles! Dat was duidelijk te zien aan de wijze waarop hij hem weder wegzond.”

„Zeker — maar het maakte op mij meer den indruk, dat die jonge man het Crawford kwalijk nam, dat hij hem juist op die plek kwam opzoeken — niet dat hij tegen het bezoek zelf iets had! Misschien zou ik het geval volkomen onbeteekenend hebben gevonden — als mijn nieuwsgierigheid mij niet de lijsten van de goudzending op de tafel van den directeur had doen ontdekken!”

„Kom, Raffles — ik geloof, dat je bezig bent, je fantasie weer wat al te vrij spel te geven!” hernam Brand lachend. „Stel je voor, dat een man als Crawford zou pogen een honderdtal kisten met goud te rooven! Het denkbeeld is immers te dwaas om er langer dan een seconde bij stil te staan.”

„Een oogenblikje, mijn waarde! Niemand zegt, dat hij voor eigen rekening optreedt — hij kan zeer goed de afgezant zijn van iemand, die machtiger is dan hij! Ik zeide je reeds, dat die Crawford lid was van de Bende der Raven en je zult nog wel weten dat aan het hoofd van die Bende een zeer bekwaam man stond?”

„Dat alles weet ik, Raffles, maar al zeide je mij nu, dat die heele bende een aanval zou trachten te doen op het convooi, dan zou ik er nog mijn schouders over ophalen — zonder je te willen kwetsen! Wij zijn hier immers niet in Amerika, waar dergelijke dingen mogelijk zijn!”

„Zij schijnen daar niet alleen mogelijk, Brand, maar zij geschieden er ook — en nog al tamelijk dikwijls. Wij behoeven niet eens zoo ver te gaan, nog pas verleden week is er te Weenen een bedrag van ruim 3 millioen Shilling geroofd, dat van de eene bank naar de andere werd overgebracht!”

„Dat weet ik, Raffles, maar we mogen de omstandigheden niet uit het oog verliezen, waaronder die berooving plaats had. Om te beginnen verkeert de stad Weenen nog altijd in een toestand van halve anarchie, en het rooverswezen

bloeit er als in de middeleeuwen! De politie is onvoldoende, ofschoon van goeden wille. De auto, waarmede de weinige kisten goud werden overgebracht, was een heel gewone auto, een vrachtwagen nog wel! Als eenig geleide waren er twee bankbeambten bij! Je kunt dat immers onmogelijk vergelijken met de voorzorgsmaatregelen, die er steeds worden genomen, wanneer de Bank van Engeland een aanzienlijk bedrag aan goud of zilver verzendt! Daar komen veertig of vijftig man politie aan te pas, geblindeerde auto's, gewapende detectives en bankbeambten bij dozijnen! Men zou een half regiment bandieten moeten laten aanrukken, om onder dergelijke omstandigheden met succes een overval te kunnen wagen.”

„Ik heb je laten uitspreken, Brand, omdat de beleefdheid mij dit gebood. Maar je hebt ongelijk. Want al die goudzendingen hebben hun zwakke zijde — en die zwakke plek heet „spoorweg”! Een wagon mag nog zoo goed geblindeerd zijn — men kan hem doen ontsporen! Er is geen staal, dat bestand is tegen dynamiet, en de begeleiding van zoo'n stalen wagon laat meestal te wenschen over!”

„Je acht het dus mogelijk, dat men hier in Engeland onderweg een trein aanhoudt, die goud vervoert?” riep Brand uit.

Maar Brand, je trekt een gezicht, alsof ik verzekerd had, dat het zeer wel doenlijk is, de maan van den hemel te plukken! Je leest immers de kranten geregeld? Welnu, dan moet je ook gelezen hebben, dat pas drie dagen geleden in Ierland een trein — een militaire trein nog wel — is aangehouden door een dertigtal Anarchisten, die op de een of andere wijze te weten waren gekomen, dat er zich in dien trein een groote hoeveelheid goud bevond, bestemd voor de betaalmeeester van de troepen in en bij Dublin! Het gold een bedrag van ruim 200.000 Pond Sterling en de anarchisten hebben het tot op de laatste penny gestolen, terwijl zij bovendien vier mannen van de treinbewaking doodden en er negen zwaar verwonden! Zij zelve verdwenen met hun buit, met achterlating van twee dooden slechts en men heeft geen spoor van hen kunnen terug vinden — zooals gewoonlijk, had ik er aan willen toevoegen!”

„Nu ja — de omstandigheden waren toevallig bijzonder gunstig!” hernam Brand schouderophalend. „Zooiets is hier nog nooit voorgevallen.”

„Tenminste niet van eenigen omvang — dat is waar! Maar eens zal het toch wel de eerste keer zijn.”

Hij zweeg even, en hernam toen, als terloops:

„Wat ik zeggen wilde — weet je, dat de spoor-

lijn van Londen naar Edinburg op slechts een paar mijlen afstands voorbij Fossdyke loopt?"

„Waarom zeg je mij dat?"

„Omdat wij gisteren Crawford met zijn motorboot die kleine haven hebben zien binnenvaren."

Brand keek Raffles met groote oogen aan, zijn glas wijn halfweg naar zijn mond geheven en zeide hoofdschuddend:

„Werkelijk, Raffles — je hebt je roeping misgelopen, je had schrijver van detectiveverhalen moeten worden."

„Ik vind het al meer dan voldoende, als ik er stof voor lever, Brand!" hernam Raffles droogjes. „Ik geloof, dat je me fantasie verwijt?"

„Dat doe ik inderdaad! Wat je eigenlijk denkt is mij nog niet geheel duidelijk, maar dat weet ik wel — je zoekt verband tusschen dingen, die zeer waarschijnlijk niet het minste met elkaar hebben uit te staan: de komst van Crawford met zijn motorboot in de haven van Fossdyke, zijn bezoek aan de Bank van Engeland en het feit, dat er vandaar binnen enkele dagen een groote zending goud naar een stad wordt gezonden, die jij nu Edinburg belijft te noemen, maar die evengoed een andere kan zijn!"

„Ben je daar wel zoo zeker van? Noem dan eens aanstonds een paar plaatsen in Engeland op, die met een „E" aanvangen — maar denk er om, dat het een groote moet zijn, een stad van den eersten rang, want naar een kleine zendt men geen goudzending ter waarde van ettelijke millioenen."

Brand dacht geruimen tijd ingespannen na, maar tenslotte moest hij bekennen:

„Op het oogenblik kan ik geen groote steden bedenken, die met een „E" beginnen! Maar ik zou je er aan willen herinneren, dat je nog niet geantwoord hebt op mijn vraag."

„Hier heb je het antwoord — ik acht dat onderling verband zeer wel bestaanbaar! Wat kan in 's hemels naam een kerel als Crawford op de Bank van Engeland te zoeken hebben, als hij er niet komt voor een of ander misdadig doel? Het gezicht van dien jongen klerk beviel mij ook al niet, een echte, sluwe bedriegers tronie. En je mag praten zoo veel je wilt, ik moet er het mijne van hebben! Er zit iets achter, of mijn naam is geen Raffles! Beschuldig mij zooveel als je wilt van fantasie, maar geef dan tevens toe, dat iets dergelijks al meer voorgevallen is, dat ik het voorspeld had, dat je het niet wilde gelooven en dat je ten slotte nog zelf hebt medegewerkt, om den toelag te verijdelen. Versta mij wel — ik heb er volstrekt niets op tegen, dat men een goudzending van de Bank van Engeland plundert — mits ik het zelf doe!"

„Zoo dwaas zou je niet zijn, Raffles," meende Brand.

„Het is geen dwaasheid, Brand — ik verzeker het je! Wanneer de zaak slechts goed wordt voorbereid, wanneer men rekening houdt met alle kansen, hoe gering ook, dan is zelfs dit niet onmogelijk! Ja, dwaasheid zou het wezen, wanneer men zou willen trachten de kisten van de Bank zelve te rooven, of ze in de straten van Londen te willen wegvoeren, want daar zou inderdaad een half regiment toe noodig zijn. Maar de zaak verandert geheel en al, wanneer het goud reeds in den trein is geladen — want ik zeg je nog eens met nadruk: een trein is altijd het zwakke punt bij zulke convooien."

„Ik wil eens een oogenblik aannemen, Raffles dat je veronderstelling op waarheid berust: hoe wilde je dan die roof beletten?"

„O, men zou bijvoorbeeld kunnen volstaan met den directeur van de Bank te waarschuwen!" hernam Raffles rustig. „Maar zoover zijn we nog niet! Je begrijpt wel, dat ik niet gaarne een dwaas figuur zou willen slaan en dat het bovendien wel wat zonderling zou klinken, wanneer een man als Lord Aberdeen met de verklaring kwam, dat hij Crawford zeer goed kende, omdat hij eenige jaren geleden een kleine aangelegenheid met hem had geregeld, waarbij van weerszijden klappen vielen."

„Je kon evengoed regelrecht naar de politie loopen, Raffles!" kwam Brand verschrikt. „Want die zou zich nog wel zeer goed herinneren, hoe de vork indertijd in de steel zat, zij moet nog weten, wie de man was, die omstreeks drie jaren geleden een groot gedeelte van de bendeleiden op zulk een overtuigende wijze overwon en in de gevangenis wierp! Je zou echter den directeur langs anoniemen weg kunnen waarschuwen."

„Dat denk ik ook te doen, maar zekerheid voor alles! Wij zullen dat jongemensch, dien klerk met zijn Mongoolsch type, eens in het oog houden, en dan naar bevinding handelen!"

Er werd verder niet meer over de zaak gesproken, want Raffles veranderde plotseling van onderwerp, zooals hij steeds placht te doen, wanneer hij genoodzaakt was, ingespannen na te denken over een of andere zaak, die zijn belangstelling had gaande gemaakt.

Er werd dus in het geheel niet meer gerept over de goudzending naar de stad, die met de letter „E" begon, noch over den klerk met het geelbleeke gezicht, noch over Crawford, die hem zoo goed scheen te kennen.

Maar Brand wist maar al te goed, dat Raffles niettemin zijn plan niet zou laten varen, om iets naders te weten te komen aangaande de reden,

welke den bankklerk er wel toe kon hebben gebracht, connecties aan te knopen met een kerel als Crawford, van wien hij toch waarschijnlijk wel zou weten, dat hij tot de grootste schurken van heel Londen behoorde.

Niet zoodra hadden de beide vrienden hun lunch beëindigd, of Raffles zette zich aan het werk.

Allereerst was het zaak, zich te vermommen, want wanneer hij zich weder in de Bank van Engeland wilde vertoonen, zou het beter zijn, dat men hem niet herkende.

Het was zeer goed mogelijk, ja zelfs waarschijnlijk, dat Crawford hem een dag te voren herkend had, toen hun motorbooten elkander zoo dicht genaderd waren, en het zou den schurk kunnen verwonderen, hem eensklaps op deze plek terug te vinden.

De beide vrienden begaven zich dus naar een van Raffles huizen, in de Victoria Street gelegen, hetwelk bij uitnemendheid geschikt was voor het doel, waartoe Raffles het had bestemd.

Het had drie ingangen, waarvan er althans een voor de niet ingewijden slechts met groote moeite te vinden was, en bovendien stond het door middel van een kaarsrechte tunnel in verbinding met het huis in de Cromwell Street.

Het bevatte een groote hoeveelheid kleederen, pruiken en baarden, zorgvuldig verborgen in een geheim vertrek, waarvan de ligging alleen aan Raffles en Brand bekend was.

Zoodra de beide vrienden het Clubgebouw verlaten hadden, riepen zij een taxi aan, en gaven den chauffeur last hen naar het begin van de Victoria Street te rijden.

Hier stapten zij uit, dankten den chauffeur af, en legden het overige van den weg te voet af.

Zij gingen het huis binnen aan de achterzijde, gebruik makende van een kleine deur, die zich bevond in de schutting, welke een soort erf afsloot, hier en daar begroeid met hooge heesters, en vanwaar men een binnenplaats bereikte, waarop de achterdeuren uitkwamen van vele huizen en waaronder zich ook de deur bevond die toegang gaf tot het huis van Raffles, op een hoek gelegen.

Zonder te zijn opgemerkt, gingen zij binnen, en begaven zich dadelijk naar een tamelijk groot vertrek op de eerste verdieping, waar zich achter een grooten wandspiegel een goed verborgen kast bevond, die eigenlijk een vertrek op zich zelf was, waar, keurig op rijen hangend en genummerd, de verschillende kleedingstukken zich bevonden, welke Raffles gebruikte, wanneer hij verplicht was, zich om de een of andere reden te vermommen.

Hij koos er de uniform van telegrambezorger uit, welke hem in staat moest stellen, zonder argwaan te baren, zich in de buurt van de Beurs en de Bank van Engeland op te houden.

Op deze wijze zou het hem mogelijk zijn, gebruik te maken van een motorrijwiel.

Nadat hij deze uniform had aangetrokken, liet hij zijn gelaat een grondige verandering ondergaan, en toen hij opstond van de kaptafel, waarvoor hij zich had neergezet, geleek hij een jongen man van hoogstens 22 of 23 jaar.

Brand had hem met bewondering gadeslagen, terwijl hij deze gedaanteverwisseling onderging en riep toen uit:

„Jarenlang sla ik je al gade, Raffles, ik weet dat je een meester bent in de kunst van het vermommen, en toch sta ik telkens opnieuw in bewondering voor je genie! Zelfs de beste acteur zou je niet verbeteren.”

„Dat komt, omdat een acteur gebruik maakt van ouderwetsche middelen, die bij mij reeds lang hebben afgedaan!” hernam Raffles lachend. „De waarheid gebiedt echter te erkennen, dat het voor hen volstrekt niet noodig is, de middelen toe te passen, die ik gebruik, omdat zij steeds bij kunstlicht optreden, en toch altijd, zelfs in de ongunstigste omstandigheden, acht of tien meters verwijderd zijn van de bezoekers op de eerste rij der stalletjes. Maar nu snel aan het werk — het is al bijna half vier, en het zal niet lang meer duren, of het personeel verlaat de Bank!”

„En ik — wat laat je mij doen?” vroeg Brand. „Moet ik met mijn armen over elkaar gaan zitten, en niets uitrichten?”

„Volstrekt niet! Ik heb integendeel een lang niet gemakkelijk werkje voor je! Of beter gezegd, moeilijk is het niet zoo zeer, het is alleen tijdroovend en vermoeiend. Ik zou namelijk willen dat je je zoo spoedig mogelijk naar Fossdyke begaf, en daar eens informeerde, of de groote, grijze motorboot daar nog steeds gemeerd ligt, onder welken naam de eigenaar zich daarvan bij den havenmeester bekend heeft gemaakt, hoelang de boot daar zal blijven, natuurlijk in geval zij daar nog is, kortom alles, wat met het vaartuig in verband staat.”

„Moet ik je den uitslag seinen?”

„Dat is niet noodig! Je komt eenvoudig met de eerste de beste gelegenheid terug, zoodra je weet, wat je weten wilt. Natuurlijk verwacht ik, dat je morgenavond weer terug bent — tenzij er zich omstandigheden mochten voordoen, die het wenschelijk maken, dat je daar nog langer blijft. Ik laat het aan je eigen inzicht over. In dat geval is het echter noodzakelijk, dat je me seint

en de reden mededeelt van je oponthoud."

Brand had reeds een spoorwegboekje geraadpleegd, dat in een aangrenzend vertrek op tafel lag, en zeide:

„Over een uur gaat er nog een sneltrein, ik zal dien nemen, en morgenochtend dadelijk mijn nasporingen beginnen.”

„Uitstekend! Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat alles in het geheim moet gaan, want wanneer ik het inderdaad bij het rechte einde

heb, dan moeten wij zorg dragen, dat er niets uitlekt van onze plannen. Wanneer er werkelijk een aanslag zal worden gepleegd op den trein, die het goud vervoert, dan kan het niet anders, of wij hebben hier te doen met het plan van een goed georganiseerde bende, die over minstens 30 of 40 mannen kan beschikken. Met minder komt men in dergelijke gevallen niet ver! En nu aan het werk — ik hoop morgen reeds te weten, waar we ons aan te houden hebben!”

HOOFDSTUK V.

NOODLOTTIGE BELANGSTELLING.

De beide mannen namen afscheid van elkander, want Brand moest zich haasten, om het Waterloo Station tijdig te bereiken.

Raffles echter ging in een kleine loods op de binnenplaats, waarvan de sterke deur met een stevig slot voorzien was, het motorrijwiel halen, dat daar steeds gestald stond, het benzine- en oliereservoir gevuld, zoodat men het ieder oogenblik kon gebruiken.

Hij had een lederen tasch omgehangen, zooals ook de telegrambestellers ze gebruiken, bracht het rijwiel naar buiten, sprong erop, en reed naar de Bank van Engeland.

Het was omstreeks een kwartier voor het tijdstip, waarop de Bank haar kantoren ging sluiten, toen hij het reusachtige gebouw bereikte.

Het was op dat uur nog steeds druk, want op deze plek klopte het hart van het handeldrijvende en zakendoende Londen.

De Beurs en de Bank van Engeland bevinden zich hier vlak bij elkaar en daarenboven is er in de onmiddellijke nabijheid nog een groote menigte handels- en effectenbanken, en kantoren van allerlei aard te vinden.

Raffles behoefde dus volstrekt geen vrees te koesteren, dat men hem met argwaan zou gadeslaan, als hij hier eenigen tijd vertoefde, en daarom steeg hij af, dicht bij een standplaats van taxi's, trok het motorrijwiel op den standaard, en wachtte rustig het tijdstip af, waarop de stroom van klerken de Bank zou verlaten.

En hij had nog geen tien minuten gestaan, of hij kreeg een gesloten automobiël in het oog, die aan de overzijde van Cheapside stond, den breeden verkeersweg, waaraan de Bank van Engeland gelegen is, en uit welks portier nu en dan een man het hoofd stak dien hij aanstonds herkende — het was Crawford.

„De man is van een brutaliteit, die met iedere beschrijving spot!” mompelde Raffles voor zich heen. „Misschien verbeeldt hij zich wel, dat de politie hem niet meer zal herkennen, nu hij een baardje heeft laten staan en een knevel! Zou er dan werkelijk niets op til zijn, en zou ik inderdaad fantaseeren, zooals Brand het noemt?”

Hij veranderde zijn standplaats zoodanig, dat hij het portier van de auto in het oog kon hou-

den.

En het werd hem al spoedig duidelijk, dat de bandiet blijkbaar vol ongeduld op iets of iemand wachtte.

Er verstreken nog vijf minuten, en toen kwamen de klerken in een onafgebroken stroom uit de breede deur van het bankgebouw te voorschijn, om zoo snel zij konden de trappen af te dalen, en zich meester te maken van een plaatsje op omnibus of tram, of wel om snel weg te duiken in een der stations van den ondergrondschen spoorweg.

Zoo haastig maakten zij zich uit de voeten, dat de stroom al spoedig begon te dunnen, en men de verschillende personen beter kon onderscheiden.

Een der laatste was Henry Fenton.

Raffles herkende het gele, uitgerekte gezicht met de zonderlinge oogen dadelijk.

De klerk scheen even rond te zien, kreeg toen de wachtende auto in het oog, liep er op toe, en nam naast Crawford plaats, die het portier reeds had geopend, waarop de wagen snel wegreed.

Maar toch niet zoo snel, of Raffles had kans gezien aan een andere beambte den naam van den klerk te vragen, zijn motorrijwiel te bestijgen, en de auto in het dichte gewoel te volgen, op een veiligen afstand, zoodat de inzittenden hem niet zouden kunnen opmerken, wanneer zij het in hun hoofd kregen, door het kleine achterraampje te kijken.

De auto bereikte na een half uur rijdens een stillere buurt, en hier moest Raffles den afstand wat vermeerderen, daar het gevaar voor ontdekking hier grooter werd.

Het stond nu bij hem vast, dat die twee mannen iets belangrijks met elkander te verhandelen hadden, en dat het zeker niet veel goeds was, daar een man als Crawford er bij betrokken was.

Eindelijk hield de auto stil in een breede straat, voor de hooge koetspoort van een groote huurkazerne.

De auto reed dadelijk verder, nadat de twee mannen waren uitgestegen, en Raffles kwam juist bijtijds, om te kunnen zien, hoe zij door de

koetspoort waren gegaan, een ruime binnenplaats hadden bereikt, en waren toegelopen op een groen geschilderde deur, bijna recht tegenover de poort gelegen.

Fenton haalde een huissleutel uit zijn zak, en opende de deur, waarop de beide mannen binnentraden.

„Daar woont hij dus,” mompelde Raffles voor zich heen. „Ik gaf er heel wat voor, als ik nu te weten kon komen, wat hij wel met Crawford te bespreken kan hebben.”

Hij dacht een oogenblik na en ging toen zonder aarzelen de koetspoort door, waarop hij zijn rijwiel tot staan bracht voor de groen geschilderde deur.

Hij stapte af, zette het rijwiel opnieuw op den standaard, en helde aan de onderste schel van het huis, dat vijf verdiepingen had.

Hij had een telegram-formulier, dichtgevouwen en gezegeld, uit zijn tasch gehaald, en vroeg nu aan het dienstmeisje, dat de deur voor hem opende:

„Woont mijnheer Fenton in dit huis?”

„Ja man, op de vierde verdieping, links van de gang. Heb je een telegram voor hem?”

„Ja, maar ik moet het hem persoonlijk overhandigen.”

Hij maakte een ketting met een hangslot om de spaken van het motorrijwiel vast, en liep het dienstmeisje voorbij, de trap op.

Hij liep zoo zacht, ofschoon er geen looper op de trappen lag, dat zijn stappen volstrekt niet te hooren waren.

Zoo bereikte hij de vierde verdieping, en sloeg toen links af, de namen op de deuren lezende.

Eindelijk had hij een deur bereikt, waarop een visitekaartje was bevestigd, waarop de naam „Henry Fenton, tweede klerk aan de Bank van Engeland” te lezen stond.

„Hier woont mijn man,” mompelde hij voor zich heen.

Hij bracht zijn oog voor het sleutelgat, maar hij zag niemand in het vertrek.

Blijkbaar waren Fenton en Crawford naar een andere kamer gegaan.

Hij luisterde ingespannen, maar hij kon volstrekt niets hooren.

Weder stond hij even in beraad, en toen liep hij de gang weder terug, na zorgvuldig de deuren te hebben geteld, en vond hier nog een trap, welke hij beklom: Ook hier was een gang, volkomen gelijk aan de andere en met een even groot aantal deuren.

Raffles liep de gang even in en klopte op de deur van de woning, die zich juist boven die van Fenton moest bevinden.

Hij kreeg geen gehoor, klopte nogmaals, en draaide, toen alles stil bleef, voorzichtig de kruk van de deur om.

Het werd hem aanstonds duidelijk, waarom men hem niet geantwoord had, de kamer was onbewoond.

Er stond geen enkel meubelstuk, er waren geen gordijnen voor de ramen, er lag geen kleed, noch een zeil op den vloer.

„Dat noem ik geluk hebben!” bromde Raffles voor zich heen. „Nu zullen we eens zien, of wij niets kunnen opvangen van hetgeen daar beneden verhandeld wordt.”

Hij deed de gangdeur dicht, en liep op een tweede deur toe, die zich in een hoek van de kamer bevond, en die toegang bleek te geven tot een kamer, eveneens onbewoond en kaal, met een hoop behangsel papieren en allerlei afval in een der hoeken.

Blijkbaar was men bezig, de woning in orde te maken voor nieuwe bewoners.

„Nu bevind ik mij hoogstwaarschijnlijk boven de kamer, waar onze vriend Fenton zich met dien schurk bevindt!”

Hij trad op het venster toe, en wierp een blik naar buiten.

Het begon reeds te schemeren, en over een half uur zou het volkomen donker zijn.

Hij behoefde echter geen vrees te koesteren, dat men hem van de overzijde zou bespieden, want het raam kwam uit op de groote binnenplaats, die zeker zestig meter breed was.

Aanstonds begon Raffles zijn maatregelen te nemen.

Hij haalde uit de telegramtasch een lederen etui, dat eenige gereedschappen bleek te bevatten, en koos er een boor uit, die gaten van twee centimeters kon boren.

Hij zette die in de planken van den vloer, ongeveer in het midden en begon er een gat in te boren.

Binnen enkele tellen had hij 'n ronde opening in de dunne vloerplank gemaakt, en nu moest hij een tweede boren in het plafond van het daaronder gelegen vertrek.

Thans moest hij voorzichtig zijn, want hij mocht zijn aanwezigheid in geen geval verraden, en hij moest er voor oppassen, dat geen kalk van het plafond naar beneden viel.

Toen hij het gat bijna geheel geboord had, nam hij de boor uit de opening en gebruikte zijn zakmes, om het laatste laagje kalk voorzichtig weg te nemen.

Zoodra dit geschied was, plaatste hij een eigenaardig instrumentje in de opening, dat niets anders was dan een microfoon, een toestel, dat het

geluid aanzienlijk versterkt, en dat overigens op dezelfde wijze werkt als een telefoon.

Hij ontrolde een korten geleidingsdraad, en bracht den ontvanger aan zijn oor.

Een glimlach van voldoening verhelderde zijn gelaat — hij kon duidelijk vernemen, wat er in het vertrek daar beneden gesproken werd.

Hij hoorde verschillende stemmen achtereen, en berekende, dat er daar beneden minstens zes mannen bijeen moesten zijn, de anderen hadden waarschijnlijk de terugkomst van den klerk in zijn woning afgewacht.

Hij kon de menschen natuurlijk niet zien, maar hij herkende de stem van Crawford, die nu en dan het hoogste woord scheen te voeren.

Hij had ongeveer tien minuten geluisterd, toen hij reeds vele belangrijke dingen wist — en het gewichtigste was wel, dat zijn instinct hem niet bedrogen had, en dat er inderdaad een aanslag beraamd werd op den trein, die het goud van de Bank van Engeland naar Edinburg zou overbrengen, want zoo luidde de naam van de stad.

De tweede zaak van groot gewicht was, dat Fenton mededeelde, dat de Bankdirectie het besluit had genomen, de zending met enkele dagen te vervroegen — zij zou reeds morgen plaats vinden.

„Een drommelsche handige spion!” mompelde Raffles voor zich heen. „Hoe de man dat te weten is gekomen, mag de hemel weten, maar hij weet het, dat is zeker.”

Hij luisterde nog met de grootste aandacht toe, in de hoop, dat hij ook het vertrekkur zou vernemen, maar daarvan werd niet gewaagd.

Dat onderwerp was waarschijnlijk reeds afgehandeld.

Ook vernam hij niet, op welk punt de overval zou plaats vinden.

Er spraken op dit oogenblik nog slechts twee mannen met elkander, en over zaken, die niet langer in verband stonden met den aanval op den goudtrein.

Hij verbaasde zich hier wel een weinig over, en reeds wilde hij het toestel uit de opening verwijderen, toen eensklaps de tusschendeur openvloog, en vier mannen zich onverhoeds op hem wierpen.

Tot zijn ongeluk lag Raffles in geknielde houding op den vloer, daar het snoer tamelijk kort was, en hij kon zich niet spoedig genoeg oprichten teneinde zich tegen zijn aanvallers te verweren.

Hij trachtte zijn revolver te grijpen, maar daartoe was het reeds te laat — twee van zijn aanvallers grepen zijn rechterarm, terwijl een derde hem een hevigen slag met een ploerten-

dooder op het hoofd toebreacht, die hem deed duizelen.

Hij trachtte zich nog eens op te richten, maar viel toen met een zwaren slag languit op den vloer.

Maar voor hij zijn bewustzijn verloor, had hij nog het gelaat herkend van Henry Fenton, die met een kouden blik in zijn slangachtige oogen toezag, hoe hij viel.

„Dat is het loon voor spionnen,” zeide Fenton hoonend. „Heb je hem goed geraakt, Rae?”

„Ik geloof, dat ik hem de hersens heb ingeslagen!” antwoordde de bandiet.

De klerk wentelde het machteloos lichaam met den voet om, keek Raffles even in het gelaat, waarover het bloed stroomde, en hernam toen schouderophalend:

„Hij heeft zijn bekomst, geloof ik! Maar bij alle duivels — hoe komt die kerel hier — wie is hij — hoe kan hij geraden hebben, wat ons hier bijeen bracht?”

Hij bukte zich nogmaals over Raffles heen, en rukt eensklaps met een ruwe beweging de zwarte pruik af, die door den val een weinig verschoven was.

„Welzoo, en vermomd ook nog!” bromde de klerk. „Een detective soms?”

Maar een van de anderen — het was Gregory — was naderbij gekomen, en riep toen op gesmoorden toon:

„Ik wil mijn hoofd dadelijk in den strop steken, als dat niet John Raffles is!”

„Wat — de Groote Onbekende?” riep Fenton uit, terwijl hij de vuisten balde. „Nu, dan zouden wij een goede vangst gedaan hebben. Ben je er zeker van, Gregory?”

„Nee, zeker ben ik er niet van,” antwoordde de bandiet. „Dat is men met dien kerel nooit — maar het is in ieder geval de vorm van zijn hoofd, al heeft hij zijn gezicht geheel veranderd!”

Fenton haalde de schouders op, en zeide op kouden toon:

„Of hij Raffles is of niet — die man moet verdwijnen! Hij heeft te veel van ons geheim afgeluisterd en als er niet een weinig gruis van het plafond vlak voor ons op tafel was neergevallen, dan zouden wij nooit het gat daarboven ontdekt hebben, en alles zou verloren zijn geweest!”

„Wat wil je daarmee zeggen?” vroeg Gregory op ongerusten toon. „Wil je dien kerel het levenslicht uitblazen, zonder dat wij zekerheid hebben, en zonder dat de Meester daartoe verlof geeft?”

„O, ik weet zeker, dat hij het goed zal keuren,” antwoordde Fenton rustig. „Al is die man

Raffles niet — hij kent ons geheim — hij moet sterven — het gaat hier om millioenen, bedenk dat.”

„Maar wij kunnen hem toch wel hier houden zonder dadelijk tot zulke paardenmiddelen onze toevlucht te nemen!” meende de vierde man, die tot dusverre niets gezegd had. „Wij behoeven geen bloed te vergieten. Wij kunnen er mee volstaan, als wij hem hier opgesloten houden, tot dat alles voorbij is!”

„En hem dan de vrijheid geven?” kwam Fenton spottend. „Nu, dat is een sentimentaliteit, die ik niet begrijp! Het is je er toch zeker om te doen, Lansing, dat je ongestraft zult genieten van de opbrengst van den buit?”

„Dat spreekt vanzelf,” antwoordde de bandiet haastig.

„Welnu, wat denk je dat men zou doen, zoodra we hem de vrijheid hebben gegeven? Hij zou natuurlijk aanstonds naar Scotland Yard loopen en ons verraden!”

„Wat zou dat?” hernam Lansing. „De politie zal toch spoedig genoeg begrijpen, dat jij hier achter zit, en je loopt meer gevaar dan wij — want Raffles kan ons alleen aan onze stem herkennen, terwijl het zeker is, dat hij jou en Crawford hier in het huis heeft zien binnengaan.”

„Des te meer reden, om hem uit den weg te ruimen,” hernam Fenton op woesten toon. „Denk je, dat ik lust heb, ter wille van dien kerel, wie hij dan ook zijn moge, gearresteerd te worden? Ik wil tijd en gelegenheid hebben, om mij in veiligheid te brengen, en die zal ik niet vinden, wanneer deze man in vrijheid wordt gesteld. Ik had juist te beginnen met morgen, een week verlof gevraagd, in plaats van mijn zomervacantie, en daar ik mij deugdelyk zal vermommen, was het volstrekt niet onmogelijk, dat er op mij in het geheel geen verdenking zou vallen — het feit van de goudzending was nog aan heel wat meer personen bekend! Mijn zucht tot zelfbehoud reeds dwingt mij, om dien man te doen verdwijnen. En ik weet zeker, dat de Meester er evenzoo over zou denken! Ik heb Raffles nog nimmer gezien — tenminste voor zoover ik weet, en ik kan dus niet zeggen, wie deze man is — maar een gewone detective is hij zeker niet, zie maar eens naar de gereedschappen, die hij gebruikt heeft.”

„Doe dan, wat je wilt!” kwam Lansing schouderophalend. „Maar ik bemoei me niet met de zaak! Ik heb nog geen bloed vergoten, en ik ben ook niet van plan het te doen.”

„En jij wilt deelnemen aan een aanslag op een trein?” riep Fenton met schelle stem. „Een haas ben je, een lafbek, je zoudt zelfs je revolver

niet op een conducteur durven afschieten en jij behoort notabene tot de Luitenants! Het is mij een raadsel, hoe je het ooit tot dien graad hebt kunnen brengen! Maar nu genoeg gepraat — er moet gehandeld worden! Als deze man uit zijn bewusteloosheid geraakt, dan zal hij misschien om hulp roepen — begin daarom met hem te knevelen. En zoodra het duister genoeg is, moet hij weggebracht worden — wij kunnen hem hier niet houden, want dat zou te gevaarlijk zijn, omdat het mij dadelijk zou verraden. Het gat in den vloer moet ook worden gedicht, want als de huisbaas een inspectie komt doen, mag hij hier niets verdachts vinden.”

„En waar wil je hem laten?” vroeg Crawford. „Het loozingskanaal is hier dicht bij!” antwoordde Fenton schouderophalend. „Wij zullen een mooi pakje van hem maken, en hem de trap afdragen of nog beter, met de lift naar beneden brengen.”

„En dat zou niemand zien?” vroeg Lansing op minachtenden toon. „Denk je, dat je zulk een groot pak het huis kunt uitbrengen, zonder dat er naar geïnformeerd wordt, wat je doet?”

„Laat dat aan mij over,” zeide Fenton kortaf. „Ik heb een zeer grooten koffer op mijn kamer staan — daar kan hij ingestopt worden! Het deksel goed dicht, een voorwendsel gezocht, om den koffer weg te brengen, en dan het loozingskanaal in.”

Maar Lansing was nog niet tevreden.

„De man heeft zich vermomd als brievenbesteller, en hij is dus hier gekomen met een motorrijwieltje. Wil jij me eens zeggen, wat de bewoners zullen zeggen, als dat ding daar den geheelen dag voor de deur blijft staan?”

Fenton beet zich op de lippen, maar hij zag wel in, dat de opmerking gegrond was — het zou inderdaad verwondering en achterdocht baren, wanneer men den brievenbesteller wel het huis had zien binnengaan maar hem niet meer had zien terug komen.

Hij dacht even na, en zeide toen, op een toon, die geen tegenspraak toeliet:

„Jij hebt in je uiterlijk nog het meest van dezen zoogenaamden telegrambesteller, Lansing! Je bent nog jong en je hebt glanzend zwart haar. De menschen kunnen de telegrambesteller maar even gezien hebben, en wanneer je zijn uniform aantrekt, en een beetje voortmaakt, dan zal niemand het bedrog ontdekken. Haast je wat — wij anderen zullen hem daarna naar beneden dragen.”

In een oogwenk werd Raffles van zijn uniform ontdaan, en toen Fenton het fijne ondergoed zag, fronste hij de wenkbrauwen en zeide:

„Naar hetgeen ik van Raffles gehoord heb, is hij juist de persoon, om zulk soort goed te dragen! En nu voortgemaakt.”

Eenige oogenblikken later had Lansing de uniform zelf aangetrokken en zich de pet op het hoofd gedrukt.

Hij wierp ook de tasch over de schouders, vond den sleutel van het hangslot in een der zakken en zeide:

„Ik ben gereed, waar vind ik jullie terug?”

„Zorg, dat je over een uur weer hier bent — de koffer moet zoo spoedig mogelijk het huis uit, en wij zullen hem — met den inhoud wel te verstaan, in een loods van een mijner vrienden zetten, waar hij kan blijven tot het donker genoeg is, om er ons van te ontdoen. De duivel hale dezen man, die mij noodzaakt, extra voorzorgsmaatregelen te nemen! Alles liep prachtig — en nu loopen wij kans, dat men ons met dien koffer ziet.

Hij balde woedend de vuist, en wierp een dreigenden blik op het beweginglooze lichaam.

Toen wendde hij zich tot Rae, en zeide:

„Ga eens zien, of alles veilig is op de gang. Als wij iemand met het lichaam tegenkomen, kunnen wij evengoed naar Scotland Yard loopen en ons aangeven.”

Rae trad haastig naar buiten, luisterde aandachtig, en kwam toen weder met de boodschap, dat men het wel zou kunnen wagen, niets liet zich in de andere woningen hooren, waarvan de bewoners blijkbaar aan het middagmaal zaten.

En nu werd Raffles voorzichtig de gang door en de trap afgedragen, en daarop op den vloer gelegd van het vertrek, hetwelk Fenton bewoonde en waar zooeven de bijeenkomst had plaats gehad.

Nog altijd vloeide het bloed uit de wonde, en de getroffene verkeerde in diepe bewusteloosheid.

Terwijl een van de bandieten, een voormalige timmerman, het gat in den vloer van het daarboven gelegen vertrek ging herstellen, trok Fenton een grooten koffer uit zijn slaapkamer, met een gewelfd deksel, opende hem, wierp er eenige voorwerpen uit, die er zich in bevonden, en daarop werd het lichaam van Raffles in de kist getild, die vervolgens gesloten werd, niet alleen met den sleutel, maar ook met twee dikke riemen, die er zich aan bevonden.

Fenton keek naar den gesloten koffer, en zeide op grimmigen toon:

„Als jij werkelijk John Raffles bent, vriend, dan zal ik zeer zeker een groote belooning krijgen! En ben je het niet, des te erger voor jou!”

Hij stak bedaard een sigaret aan, en zijn oogen fonkelden met groenachtigen glans, toen hij zich in een gemakkelijken stoel wierp en kalm begon te rooken.

Er verstreek ongeveer een uur, en toen kwam Lansing weder terug, na zich ergens op een eenzame plek van de uniform te hebben ontdaan, en het motorrijwiel eenvoudig aan den kant van het trottoir te hebben laten staan.

Weer een half uur later verscheen er een man met het uiterlijk van een uitdrager en een handkar voor de deur, die aanbelde, en verzekerde, dat hij een kist met boeken van den heer Fenton had gekocht, en die thans kwam weghalen.

De koffer werd in de lift getrokken, de lift daalde naar beneden, de koopman, geholpen door Fenton en Crawford, tilden den koffer op de kar — en de man reed er mee weg.

Fenton keek den gewaanden koopman met een zonderling glimlachje om de lippen na, en bromde:

„Tot dusverre gaat alles goed — beter dan ik had durven hopen! Niemand in huis heeft het kunnen merken, dat de telegrambesteller, die het huis verliet, een ander was dan degeen, die er binnenkwam — en ik denk ook niet, dat iemand weet dat die vervloekte spion op weg hierheen was. Het toeval heeft hem op mijn spoor gebracht, en hij heeft van de gelegenheid gebruik gemaakt, om een gedeelte van ons gesprek af te luisteren! Maar vriend — daar zul je weinig genoegen van beleven. Als je al niet dood bent, dan zal je toch over eenige uren voorgoed insluimeren op den bodem van het diepe loozingskanaal.”

Hij keerde weer in huis terug, en ruim een uur later — het was toen reeds over tien — verliet hij het weder, in gezelschap van Rae, Gregory en Crawford — Lansing was reeds vroeger heengegaan — en riep, op straat gekomen, een voorbijrijdende auto aan.

De chauffeur kreeg bevel, het viertal naar een plek te rijden, op een half uur gaans van de woning van Fenton gelegen.

Daar stegen zij uit, en zonden den chauffeur weg.

Zij wachtten, totdat de auto uit het gezicht was, en gingen toen een sombere, verlaten straat in, waar zoo goed als niets dan groote pakhuizen stonden, om ten slotte een groote loods te bereiken, op slechts weinige passen van den oever van het loozingskanaal, een soort breede vaart, die op deze plek bijna vier meter diep was.

Het was hier zeer stil, want de arbeid had reeds geruimen tijd opgehouden en de werklieden, sjouwers en andere arbeiders, hadden zich

reeds lang huiswaarts begeben.

Nadat Fenton op een eigenaardige wijze op de deur van de loods had getikt, werd deze voorzichtigt op een kier geopend, en op fluisterenden toon wisselde de klerk thans eenige woorden met den man, die de deur stevig vasthield met de eene hand, en in de andere hand de kolf van een groote revolver geklemd hield.

Hij opende daarop de deur wat verder, en snel traden de mannen binnen.

De loods was schemerachtig verlicht door een kleine lantaarn, en bij het licht daarvan zag Fenton in een hoek zijn koffer staan.

Hij liet een zachten grijslach hooren, en vroeg toen:

„Je hebt deze loods toch hoop ik geen oogenblik verlaten, Sam?”

„Geen seconde, mijnheer!” antwoordde de man, dezelfde, die den koffer was komen halen.

„Niets verdachts gehoord?”

„Neen. De mijnheer daarbinnen is zeker allang en goed dood.”

„Dood of niet — wij zullen hem maar voor alle veiligheid onder water duwen.”

„Zou de kist niet blijven drijven?” vroeg Crawford.

„Wij zullen een paar gaten in het deksel boren, dan dringt het water er in, en dan is er geen sprake van hovendrijven,” antwoordde Fenton.

In de loods bevond zich een rek met gereedschappen, waaruit Fenton een boor nam, en met behulp van dit werktuig boorde hij een zestal groote gaten in het bovenste gedeelte van het deksel.

Toen haalde hij zijn zaklantaarn te voorschijn, liet het licht door een der gaten naar binnen schijnen, en keek door een ander gat naar den

man, die daar in gekromde houding, de knieën opgetrokken, het hoofd halverwege door de armen bedekt, roerloos op den bodem van den koffer lag.

„Ik geloof, dat wij overbodig werk doen!” grinnikte hij. „Maar hij kan hier toch niet blijven staan — en daarom — weg met hem.”

Een van de mannen ging den omtrek verken- nen.

Hij keerde spoedig terug met de mededeeling dat er geen levende ziel te bespeuren viel.

Het was een donkere maanlooze nacht, hetgeen de onderneming der ellendelingen niet weinig vergemakkelijkte.

Terwijl een hunner een tiental meters vooruit ging, om dadelijk te kunnen waarschuwen, wanneer zich onraad voordeed, grepen de vier overigen den koffer aan de sterke hengsels, en droegen hem niet zonder moeite, door de sombere straat naar den oever van het loozingskanaal.

De wal was zeer steil en daar de borstwering niet meer dan een paar centimeters hoog was, behoefden zij niets anders te doen, dan den koffer er over heen te schuiven. . . .

Daar zij zelve van den tegenovergestelden oever, slechts hier en daar door een straatlantaarn verlicht, niets konden bespeuren, behoefden zij niet te vreezen, dat men hen bij hun afschuwelijk werk zou kunnen bespieden.

Nog een laatste kraachtinspanning — en toen viel de koffer met een doffen plons in het donkere water van het loozingskanaal.

De bandieten bleven nog eenige oogenblikken wachten, of de koffer nog soms zou komen hovendrijven, maar het water was er zeker dadelijk binnengedrongen — hij rustte nu voorgoed op den bodem van het kanaal. . . .

HOOFDSTUK VI.

OP DEN RAND VAN HET GRAF.

De slag met den ploertendooder had Raffles inderdaad zoo zwaar getroffen, dat hij het bewustzijn verloren had — en hij bleef ook lang in dien toestand.

Toen hij weder tot zich zelf kwam, en zijn oogen opende, was het stikdonker om hem heen.

Hij strekte de hand uit — en trok hem met een onwillekeurig gebaar weder terug, want zij had een houten wand ontmoet.

Hij tastte voorzichtig naar den anderen kant — en weer ontmoette zijn hand een beletsel.

Nu strekte hij zijn voeten uit — en toen begreep hij, waar hij zich bevond.

Men had hem in een grooten koffer opgesloten!

En nu pas drong de gewaarwording tot Raffles door, welke zijn duizeligheid en zijn nauwelijks ontwaakt bewustzijn tot op dat oogenblik voor hem verborgen hadden gehouden — hij werd tamelijk onzacht heen en weder geschud!

Het volgend oogenblik begreep hij, dat de koffer op een handkar geladen moest zijn, en dat die kar op het oogenblik voorthobbelde over de ongelijke keien van een of andere achterbuurt.

De kar werd zeker niet door een paard getrokken, anders zou de beweging vlugger zijn, en hij zou zeker de hoefslagen moeten hooren, al drongen de geluiden van buiten dan ook gedempt tot hem door.

Maar nu zijn bewustzijn ontwaakt was, herleefde ook de zucht tot zelfbehoud, en Raffles begreep, dat hij spoedig zou moeten stikken, wanneer hij niet haastig zorgde voor luchtversching.

Hij zocht naar een scheur, een spleet in den koffer.

Toen tastte hij naar zijn hoofd, want hij herinnerde zich, dat hij in het haar van de zwarte pruik een paar zeer kleine, maar voortreffelijke werktuigjes verborgen had — maar hij merkte aanstonds, dat men hem zijn pruik had afgenomen.

Niet zonder moeite kromde hij zich een weinig, en kon juist met zijn hand zijn rijgschoen bereiken, dien hij haastig begon los te maken.

Onder in dien schoen bevond zich een holte, waaruit hij een instrument nam, dat als boor, zaag en vijl tegelijk kon worden gebruikt.

In den zijwand van den koffer, ter hoogte van zijn mond, boorde hij nu eerst een zeer klein gat, en verwijdde dit met behulp van het zaagje.

Het gat was nog niet grooter dan een halve centimeter, maar redde hem ten minste van den verstikkingsdood, wanneer hij er zijn mond voor bracht.

En hij had geen tien minuten meer kunnen wachten, want reeds was de lucht in den koffer ongeschikt geworden, om te worden ingeademd.

Langzamerhand keerde het herinneringsvermogen bij Raffles terug.

Hij wist nu ook, dat hij een zwaren slag op het hoofd had gekregen en voorzichtig tastend, bracht hij de vingers van zijn rechterhand aan het voorhoofd.

Toen hij ze weer terug trok, kleefden zij aan elkander — hij had in het bloed van zijn eigen hoofdwonde gewreven.

Voorzichtig bracht Raffles de hand op de borst, en daarbij bemerkte hij, dat men hem van zijn uniform had ontdaan.

Maar het kleine pakje met verbandmiddelen, dat hij in dergelijke omstandigheden bijna steeds bij zich droeg, bevond zich gelukkig nog steeds op zijn borst!

Hij draaide zich niet zonder moeite op den rug, wikkelde het pakje los, en verbond op den tast zijn hoofdwonde zoo goed mogelijk.

Het bloeden hield bijna aanstonds op, maar de inspanning had Raffles zoo zeer aangegrepen, dat hij opnieuw in diepe bezwijming viel.

Toen hij voor de tweede maal tot bewustzijn kwam, bemerkte hij aanstonds, dat de beweging had opgehouden.

Men had den koffer blijkbaar afgeladen, en ergens neergezet. Hij gevoelde zich nu beter.

Met de uiterste behoedzaamheid draaide hij zich zoo, dat hij het oog kon brengen voor het kleine gat, hetwelk hij zelf geboord had, en ving nu een zwak schijnsel op, hetwelk op geregelde tijden onderbroken werd door een persoon, die

zich voor de lichtbron bewoog — en aan het gedempte geluid van de voetstappen kon Raffles bemerken, dat er iemand langzaam heen en weer liep, op eenige meters afstand van den koffer verwijderd.

Met een onzegbaar dankbaar gevoel gevoelde hij het leven weer in zijn aderen terugkeeren.

De wonde klopte niet meer als zooeven — blijkbaar was de bloeding geheel opgehouden.

Ook het suizen in zijn ooren, hetwelk hij zooeven vernomen had, hoorde hij nu niet meer.

Hoeveel tijd er verlopen was van het oogenblik af, dat hij was neergeslagen, had hij echter onmogelijk kunnen zeggen.

Al zijn aandacht was er thans op gericht, zich uit deze gevangenis te bevrijden.

Want Raffles begreep maar al te goed, welk lot hem wachtte.

Op de een of andere wijze had Fenton kennis gekregen van zijn aanwezigheid in het vertrek boven het zijne, hij had hem overvallen, terwijl hij het gesprek afluisterde, met zijn medeplichtigen gevoerd, en hij had genoeg van het gezicht van den klerk gezien, om te weten, dat hij een man was, die geen medelijden kende, wanneer zijn eigen behoud er mee gemeid was.

Wat men met hem voor had wist Raffles niet nauwkeurig — maar dat men hem ter dood zou brengen, dat was zeker!

Zoo begon hij dus dadelijk op middelen te zinnen, teneinde zich uit den koffer te bevrijden.

Hij zag echter in, dat hij zeer behoedzaam te werk moest gaan, want het minste gerucht zou den man, die daar heen en weer liep, in de nachtelijke stilte bereiken — en deze zou dan waarschijnlijk niet aarzelen, handelend op te treden, en hem met een paar revolvergeschoten naar de andere wereld zenden.

Hij begon aandachtig den koffer te onderzoeken en bevond, dat hij van stevig hout vervaardigd, en nog bijna nieuw was.

Het slot was door een metalen plaat beschermd, en tot zijn blijdschap bemerkte Raffles, dat het aan de binnenzijde was vastgeschroefd.

Het was nu zijn eerste werk, de vier schroefjes los te draaien, met behulp van zijn schroevendraaier, die hij eveneens uit de geheime bergplaats in den zool van zijn schoen haalde.

Toen de vier schroefjes waren losgemaakt, trok Raffles voorzichtig even aan de plaat, en tot zijn vreugde zag hij, dat hij er slechts een krachtigen ruk aan behoefde te geven, om den schoot van het slot uit de kram in het deksel te trekken.

Maar hij begreep wel, dat dit niet voldoende zou zijn.

Het deksel van den koffer was gewelfd — en

zulke koffers hebben in den regel twee of drie sterke riemen, welke om den koffer kunnen worden vastgespeld.

Indien dit hier inderdaad het geval was, en hij trok het slot los, dan was zijn lot bezegeld.

Raffles moest dus wel op een andere wijze te werk gaan.

Het gewelfde deksel zou zeker het dunst zijn, en daarom begon hij, dicht aan den kant, met zijn boortje op geregelde afstanden, ongeveer een centimeter van elkaar, gaatjes in het hout te boren.

Het waren zeer fijne openingen, niet grooter dan een klein spijkertje zou hebben veroorzaakt, en doordat de koffer met leder overtrokken was, zouden zij in de duisternis volstrekt niet gezien worden.

Vervolgens begon hij, op de plek waar het deksel de hoogste werving vertoonde, deze gaatjes met elkaar te verbinden door een zeer fijne sleuf, teweeg gebracht door een dun zaagje dat niet grooter was dan het lemmet van een gewoon zakmes.

Raffles wist maar al te goed, dat hij op dat oogenblik een zeer gevaarlijk werk verrichtte, want een enkele lichtstraal op het glanzend staal van het zaagje, wanneer dit boven het deksel kwam uitsteken, zou hem kunnen verraden.

De voetstappen van zijn bewaker hadden echter sedert eenige oogenblikken opgehouden. De man raakte zeker vermoeid, of het loopen verveelde hem, en aan het ritselen van papier bemerkte Raffles, dat de man een courant uit zijn zak had genomen, en zich daarin verdiept had.

Langzaam, heel langzaam verrichtte het zaagje zijn werk, en beet zich een weg door het dunne hout en het leder.

Na bijna een uur op deze wijze te hebben gewerkt, had Raffles juist de middelste plank van het deksel, ter breedte van bijna twee decimeter aan den eenen zijkant weten los te maken.

Hij wilde aan den anderen kant beginnen, toen een gerucht hem eensklaps deed ophouden — zijn bewaker had haastig zijn krant weggedaan, en richtte zijn schreden naar de deur.

Er klonken voetstappen, de deur werd weder gesloten en toen spraken verschillende stemmen, eenige woorden op gedempten toon, die menig moedig man te doode zouden hebben doen ontstellen.

Toen Raffles hoorde, hoe Fenton sprak over het boren van de gaten in het deksel, legde hij zich haastig op de zijde, na dadelijk de instrumenten te hebben verborgen, en hield zich onbewegelijk stil....

Hij begreep wel, dat de volgende seconden over leven of dood zouden moeten beslissen.

En het was hem een onuitsprekelijke verlichting, toen hij eindelijk den koffer voelde optillen, en men hem wegdroeg.

En toch wist hij, dat hem een afschuwelijke dood wachtte, wanneer hij er niet in zou slagen, den koffer op het laatste oogenblik te openen.

Voor ontdekking van de uiterst dunne snede in het deksel behoefde hij niet te vreezen, want daarvoor stond de koffer op een te donkere plek.

Hij voelde hoe de kist werd schuin gezet.

Er klonk een kort bevel.

En toen plonsde de kist in het water....

Bijna onmiddellijk drong het water door de zes gaten naar binnen.

Raffles had met den mond voor het grootste gat zijn longen zooveel mogelijk met lucht vol gezogen, en zoodra hij voelde, dat de kist den bodem bereikte drukte hij uit alle macht tegen het deksel.

Maar een oogenblik dreigde de ontzetting hem het bewustzijn te ontnemen — de riemen zaten om het deksel vast gesespt!

En nooit zou hij er in slagen, die dikke, breede riemen te vernielen!

Terwijl zijn adem hem begon te begeven, spande hij zich tot het uiterste in.

Toen begreep hij, dat hij moest trachten, de plank uit het deksel, die aan een zijde was los gemaakt, naar zich toe te trekken.

Hij zette zich uit alle macht met schoulers en voeten schrap, en trachtte zoo de zijwanden uit elkander te drukken.

Hij bracht zijn trillende vingers in de kleine opening, welke aldus ontstond, en trok met de laatste inspanning van al zijn krachten de smalle plank in het deksel naar omlaag.

Het water, dat gelukkig den koffer niet aanstonds had kunnen vullen, daar de zes gaten hiertoe te klein waren, drong er nu met geweld binnen.

Maar reeds had Raffles zich met wanhopige krachtinspanning door de nauwe opening gewrongen.

Hij deed onder water een tiental slagen, die hem zoover mogelijk van de plek moesten brengen, waar de bandieten den koffer in het kanaal hadden laten glijden, en kwam pas boven, toen hij gevoelde, aanstonds te zullen stikken.

Hij haalde zoo diep mogelijk adem, dook onmiddellijk weer onder, en zwom met lange krachtige slagen verder.

Dit herhaalde hij nog enkele malen, totdat hij begreep, buiten het gezicht der bandieten te zijn, en dicht bij den anderen oever.

Daar lag een zolderschuit gemeerd, waar hij zich met een laatste poging aan wist op te halen.

Maar toen waren ook zijn krachten uitgeput....

Hij draaide als een tol in het rond, en viel toen bewusteloos op het dek neder....

HOOFDSTUK VII.

DE WEDSTRIJD MET DEN TREIN.

Het was omstreeks zes uur in den morgen, toen Raffles, nog altijd bewusteloos, gevonden werd door den schuitenvoerder, die zich aan boord van zijn vaartuig wilde begeven.

Het was nog half duister, en de man was bijna gestruikeld over het onbewegelijke lichaam, dat op het dek lag uitgestrekt.

Hij uitte een gesmoorden vloek, in de meening, dat hij te doen had met een dronkaard, die daar zijn roes uitsliep, maar toen hij zich bukte en hem betastte, bemerkte hij tot zijn schrik, dat de man klaarblijkelijk in het water gelegen had en alleen in zijn ondergoed gekleed was. Bovendien was zijn hoofd verbonden.

De schuitenvoerder was een goedgehartig man en hij haastte zich in zijn kleine kombuis sterke koffie te zetten, waarop hij zich weder naar het dek spoedde, en den bewusteloze uit alle macht begon te wrijven.

Hij smaakte het genoeg, hem na een half uur ongeveer de oogen te zien opslaan.

Hij trok hem zoo dicht mogelijk bij de opening van de kombuis, waar het goed warm was en slaagde er na eenigen tijd in Raffles wat heete koffie tusschen de lippen te gieten.

Langzaam keerde het bewustzijn bij den gewonde terug en hij begreep nu zijn toestand volkomen.

Hij gevoelde zich echter nog zeer stijf en een weinig duizelig tengevolge van het doorgestane bloedverlies.

„Wel maat, gaat het nu wat beter?” vroeg de schuitenvoerder, terwijl hij zich over Raffles heenboog. „Je bent kletsnat, als een kat, die een dag in het water heeft gelegen. Waar heb je je bovenkleeren toch gelaten?”

„Die zijn me ontstolen!” antwoordde Raffles, die moeilijk de waarheid had kunnen zeggen. „Ik ben overvallen door straatrovers, die mij mijn splinternieuwe kleeren hebben afgenomen. mijn horloge, mijn geld, letterlijk alles, en mij daarop te water hebben geworpen!”

„En ze hebben je leelijk toegetakeld ook, zou ik zeggen! Je hebt een heele korst bloed op het hoofd.”

„Dat is ook zoo — zij hebben mij met een ploertendooder geraakt!”

„Blijf dan maar even je gemak houden, kameraad — dan zal ik eens zien, of ik in mijn kombosje soms nog wat onderkleeren en een warmen jekker heb! Zoo kun je niet blijven! Je zou je een toring op den hals halen!”

Raffles wierp den man een dankbaren blik toe en met eenige moeite slaagde hij er in, zich van het schuine trapje te laten glijden, waarop de goedgehartige schuitenvoerder hem duchtig droogboende, zoodat zijn huid begon te gloeien, hem wat ruwe wollen ondergoederen gaf, een pilow broek, een blauwe trui en ten slotte een warmen jekker en een bouffante, benevens een oude, maar nog wel bruikbare zeemanspet.

Toen hij zich had aangekleed en nog een paar warme koppen koffie had gedronken, greep Raffles de hand van den braven kerel en zeide:

„Noem mij je naam, vriend — ik vergeet niet spoedig onrecht, dat mij wordt aangedaan, wat een groote fout is, maar evenmin weldaden — en dat is misschien een goede hoedanigheid.”

„Ik heet Jim Brown, maat — maar je moet me niet gaan praten over weldaden — het heeft immers niets om het lijf! Als je nu wat op krachten bent, ga je naar je huis en je stuurt me die dingen wel weer terug.”

Raffles zeide niets, maar keek den man glimlachend aan.

Maar toen scheen hem eensklaps iets in te vallen.

„Hoe laat is het nu?” vroeg hij.

De schuitenvoerder stak zijn hoofd uit het trapgat, keek op de klok van 'n naburigen kerk-toren en antwoordde:

„Het is op het oogenblik bij negenen.”

„Zoo laat al — en ik gevoel me nog zoo slap als een jonge juffrouw,” bromde Raffles voor zich heen. „En vandaag is het — vandaag wordt het goud vervoerd en als er niets tusschenbeiden komt, dan zullen die schurken hun aanranding zeker ondernemen en wie weet, wat er dan nog gebeurt.”

„Wat brom je toch in je zelf, maat?” vroeg de

schuitenvoerder. „Trek je er nu maar niets van aan — je hebt er in ieder geval het leven af gebracht, al ben je je portemonnaie, je horloge, en je kleeren kwijt! Je had er je hachje ook bij kunnen inschieten — vergeet dat niet!”

„Daarmee houd ik mij niet bezig, goede vriend — het is iets anders!” antwoordde Raffles. „Ik heb een zaak van belang te verrichten, die geen uitstel kan dulden.”

„Maar man, je kunt je ternauwernood op de been houden!” riep de schuitenvoerder verontwaardigd uit.

„Dat kan ik wel, als je mij maar wat wilt steunen,” hernam Raffles koppig en vastbesloten om te handelen, het mocht kosten, wat het kostte. „Ik behoef niet ver te gaan — als je mij maar naar het naaste telegraafbureau brengt.”

„Maar dat is hier bijna tien minuten vandaan!”

„Dat beteekent niets — ik moet er heen!”

„Zooals je wilt — maar ik wasch mijne handen in onschuld!” bromde de schuitenvoerder. „Wat ga je nu doen — ga je dat verband van je hoofd doen? Maar dat is het werk van een krankzinnige!”

„Het bloedt niet meer — de wonde heeft zich al gesloten, maak je maar niet ongerust,” hernam Raffles glimlachend. „En help mij nu maar op het dek en over de loopplank. Ik moet een zeer dringend telegram verzenden.”

„Je zult je zin hebben!” hernam de schuitenvoerder hoofdschuddend. „Je bent zeker een taaie kerel, want een ander zou dat niet hebben doorstaan.”

Hij hielp Raffles de trap weder op, geleidde hem over de smalle loopplank, nam hem onder den arm en bracht hem, telkens stilstaande, naar het dichtstbijzijnde postkantoor.

Daar verzond Raffles, na eenig geld van den schuitenvoerder te hebben geleend, een dringend telegram aan Henderson, waarin hij hem opdracht gaf, dadelijk naar het postkantoor te komen, waarvan hij hem het adres opgaf en kleederen, geld „en eenige benodigdheden” mede te brengen.

De reus zou wel begrijpen, wat hiermede bedoeld werd.

Een half uur later hield, tot niet geringe verwondering van den schuitenvoerder, een groote auto stil voor het postkantoor.

Raffles wisselde op zachten toon eenige woorden met Henderson, nam een portefeuille van hem aan, haalde er een bankbiljet van tien Pond uit en stak dit den verbluften schuitenvoerder toe met de woorden:

„Neem dit voorloopig van mij aan, brave ke-

rel! Je hebt het dubbel en dwars aan mij verdiend! Ik ga mij nu verkleeden in het restaurant daar aan de overzijde van de straat en daar kun je je kleeren terug halen! Ik zal je naam daarginds opgeven. Vaarwel — en mijn hartelijken dank voor je vriendelijke hulp.”

En voor de verbaasde man nog iets had kunnen zeggen, had Raffles zich naar het restaurant begeven, nadat hij een groot valies uit de auto had genomen.

Men wees hem in het restaurant een klein vertrekje aan, waar hij zich kon verkleeden en een kwartier later had Raffles schoone kleeren aangetrokken en zat hij voor een stevige lunch, die zeker wel noodig was, want hij gevoelde zich buitengewoon hongerig, na bijna een etmaal niet gegeten te hebben.

Ofschoon hij zich zooveel mogelijk gerept had, was het reeds ver over eenen, toen Raffles het restaurant weder verliet.

Hij liep op de auto toe en vroeg op gedempten toon aan Henderson:

„Is er bericht van mijnheer Brand?”

„Toen ik vertrok was er nog niets, Mylord!”

„Rijdt dan eerst naar huis en haast je!”

De auto vloog als het ware over den weg en twintig minuten later stond zij stil voor het huis in de Cromwell Street.

Raffles zond Henderson naar binnen, teneinde den ouden bediende Gaston te vragen, of er misschien in dien tusschentijd eenig bericht was gekomen en bijna onmiddellijk kwam de reus weder naar buiten met een telegram in de hand.

Raffles scheurde het haastig open en las:

„Motorboot nog altijd te Fosdyke. Gehoord door Crawford, te Boston. Heb voor alle veiligheid de „Dolfijn” hierheen gehaald. Wacht je orders. Hotel de Eenhoorn.

Charles.”

„Goed gedaan!” mompelde Raffles voor zich heen. „Misschien hebben wij onze duikboot nog wel noodig.”

Daarop zeide hij tot Henderson, die aan het portier stond te wachten:

„Eerst naar het telegraafkantoor, Henderson.”

Binnen enkele minuten stopte de auto opnieuw. Raffles stapte uit, trad het telegraafkantoor binnen en verzond een telegram in geheim-schrift van den volgenden inhoud:

„Wij zijn op weg. Blijf waar je bent, en verlies de motorboot niet uit het oog. Mocht zij zee kiezen, voor wij er zijn, volg haar dan met

onze eigen boot en blij langs draadloozen weg in verbinding met de kust. Zend om de tien minuten bericht.

Edward."

Hij zond dit telegram aan „Mr. Charles Blacksmith”, den naam, dien Brand altijd gebruikte, als hij zich ergens alleen ophield.

Hij trad weder naar buiten en riep Henderson toe, hem naar Waterloo Station te rijden opdat hij daar den trein van 2 uur 5 naar Edinburg zou kunnen halen en stapte in.

Maar — het onmogelijke kon Henderson nu eenmaal niet verrichten!

Hij moest eenmaal een groot stuk omrijden, omdat de straat in het tramspoor was opgebroken, daarop verloor hij vijf kostbare minuten, doordat het verkeer was gestremd door een bus die geslipt en omgevallen was, en die dwars over de straat lag.

Toen de auto Waterloo Station bereikte, was het bijna kwart over twee en de trein naar Edinburg was juist zeven minuten geleden vertrokken.

Maar Raffles was er de man niet naar, om zoo spoedig den moed op te geven.

Hij beschikte over een zeer snelle auto, over een voortreffelijken chauffeur, en de straatweg naar Edinburg was uitstekend onderhouden, breed en snel.

Weliswaar moest men den trein inhalen binnen zeven uren, want om negen uur in den avond zou hij te Spalding aankomen en voor dien tijd zou de aanslag reeds verricht zijn, daar de trein zich na deze stad te hebben aangedaan, weder van Fosdyke verwijderde.

Raffles had zich, toen de auto voor het station stilhield en hij vernomen had, dat de trein reeds weg was, naar Henderson overgebogen en zeide op zachten maar doordringenden toon tot hem:

„Luister, Henderson! De trein naar Spalding is, zeven minuten geleden vertrokken en ik sta er zeer beslist op, dat ik hem binnen vier uren heb ingehaald — laat ons zeggen ter hoogte van het station Peterborough. Zie je daar kans toe?”

„Hoe hard loopt die trein, Mylord?” vroeg Henderson eenvoudig.

„Ongeveer zestig mijlen per uur, Henderson!”

„Dan kunnen wij hem binnen twee en een half uur te pakken hebben, Mylord!” zeide Henderson bedaard.

Hij bracht de auto dadelijk in beweging, en Raffles liet zich in de kussens terugvallen, gerust gesteld, want hij wist, dat de brave reus geen grootspreker was en dat hij zou doen, wat hij beloofd had.

En nu begon de wedstrijd tusschen trein en auto.

Zoodra deze den breeden straatweg bereikt had, zette Henderson den gangwissel op de hoogste versnelling, gaf zooveel gas, als de motor maar wilde verwerken en deed de wagen met weergalooze snelheid over den breeden weg stormen.

Hij verminderde de vaart alleen bij het passeeren van een dorp of stad, en achtereenvolgens snelde de auto langs Hatfield, Stevenage en St. Neots.

Maar toen zij deze stad ongeveer tien minuten achter zich hadden, begon de auto eensklaps langzamer te loopen en binnen enkele seconden stond hij stil.

„Wat is er, Henderson?” vroeg Raffles ongerust.

„De benzine is op, Mylord! Ik had niet gerekend op zulk een langen tocht, maar ik heb de auto, zooals zij was, naar buiten gebracht.”

„Ik kan je er geen verwijt van maken, Henderson. Heb je niet in reserve?”

„Een paar liters, Mylord!”

„Zou dat voldoende zijn, om naar St. Neots terug te rijden?”

„Wij kunnen het in ieder geval probeeren, Mylord!”

„Haast je dan wat!”

Henderson stapte uit den wagen en haalde onder zijn zetel een klein blikje benzine te voorschijn, goot dat in de tank leeg, zonder een druppel te verliezen, schroefde de dop weder op, liet den wagen keeren en reed zoo snel hij kon weder terug.

Toen de auto stilhield voor den eerste de beste benzine pomp waren er nog twee of drie druppels in de tank.

Deze werd geheel gevuld en de auto vertrok weder — maar met dat al was Raffles een kostbaar half uur kwijtgeraakt.

En toch wilde hij niet opgeven.

Intusschen was de duisternis reeds gevallen en Henderson had de groote koplampen moeten ontsteken.

Reeds was de auto Huntingdon gepasseerd — en nog viel er niets van den trein te bespeuren.

Voor er een uur verstreken was, zou Peterborough bereikt zijn!

En het noodlottigste was, dat men bij deze duisternis den wagen onmogelijk met zijn maximum snelheid kon laten loopen.

Een uur verstreek — en toen Raffles hij het verlaten van Peterborough zijn horloge raadpleegde zag hij, dat hij nog slechts tien minuten bij den trein ten achter was.

Weer verstreek een half uur, Spalding was reeds gepasseerd en er zou geen station meer komen voor Boston, toen Henderson eensklaps uitriep:

„De lichten van den trein Mylord!”

Inderdaad, heel in de verte, nog nauwelijks zichtbaar, was het roode achterlicht van den sneltrein naar Edinburg zichtbaar!

Nog tien minuten en men zou den expres ingehaald hebben — al wist Raffles maar al te goed, dat hem dit thans weinig meer kon baten, nu hij den trein pas in Boston zou kunnen bestijgen — dat wil zeggen, een tiental mijlen voorbij Fossdyke.

Bij een overweg moest de auto voor een gesloten slagboom weder vijf kostbare minuten wachten, en toen hij verder kon gaan, was het roode achterlicht verdwenen.

Maar de beide mannen wilden van wijken niet weten en hervatten de jacht met verwoeden ijver, alsof het hun eigen goud was, dat daar werd weggevoerd.

Maar eensklaps droeg de wind, die sedert eenige oogenblikken was opgestoken, het geluid van schoten tot hen over.

Raffles beet zich de lippen bijna ten bloede en gromde:

„Zouden wij toch nog te laat zijn? Rijd wat je rijden kunt, Henderson!”

Nog sneller vloog de auto voort en vijf minuten later had hij een punt bereikt, waar een breede zijweg zich afbuigt van den straatweg van Londen naar Edinburg.

En daar stond de trein stil, terwijl reizigers en beambten opgewonden en vloekend door elkaar liepen, de eersten voorzien van zaklantaarns, de tweeden van de kaarslantaarns, welke zij in allerlei uit den goederenwagen hadden gehaald en aangestoken.

Zij kwamen te laat — de roof had reeds plaats gehad.

Een paar doodelijk onthutste reizigers, die zich blootshoofd op den weg hadden begeven, deelden Raffles mede, dat er minstens dertig kisten met goud uit den gepantserden wagen gestolen waren, dat er vier reizigers zwaar waren gewond, benevens twee beambten en dat een paar minuten geleden een zeer groote vrachtauto, waarin men de kisten geladen had, in de richting van de kust was weggereden.

Men had aanstonds getracht te telefoneeren en verbinding te krijgen met Boston en Fossdyke, maar de bandieten hadden de telefoondraden door gesneden.

De geheele aanval had zeker geen volle tien minuten geduurd.

„Naar Fossdyke, Henderson!” was alles, wat Raffles zeide.

Weer stookte de auto weg — maar tien minuten voor Fossdyke had er wederom een ongeluk plaats en ditmaal van ernstigen aard — er sprong een band, en toen men het reservewiel wilde aanbrengen, bleek dit door de snelle vaart te zijn losgetrild — en het moest nu ergens op den weg liggen, — niemand kon zeggen waar.

Ieder zou nu de zaak als verloren hebben beschouwd — niet aldus John Raffles!

Hij sloot de auto af, legde met Henderson de rest van den weg te voet af en bereikte een kwartier later de eerste huizen van Fossdyke.

Een elektrische tram bracht hen, naar de haven, waar hij aanstonds het telegraafkantoor binnentrad en vijftien seconden later met Brand sprak, die de bandieten met de motorboot geheel alleen gevolgd was!

Een kwartier vroeger hadden de bandieten zee gekozen.

Brand gaf Raffles de plaats aan waar hij de duikboot verborgen had, tien minuten gaans van de haven verwijderd, en Raffles en Henderson snelden naar de plek, een soort nauwe inham in de rotsen, begaven zich aan boord van het stalen vaartuig en kozen zee.

Met verbazende snelheid kliefde de „Dolfijn” de golven.

Henderson had dadelijk de antenne opgericht en vijf minuten later kon Raffles zich opnieuw draadloos in verbinding stellen met Brand, die nog altijd de achtervolging voortzette.

De afstand werd iedere minuut kleiner en een half uur later, toen Raffles het zeer krachtige zoeklicht liet werken, zag hij de beide motorboten als schimmen in de fel witte baan van het licht.

Hij steevende met volle kracht op de vluchtende grijze motorboot toe, maar toen hij er nog omstreeks vijftig meters van verwijderd was, geschiedde er aan boord van het kleine kaperschip iets geheel onverwachts, dat aan alles een einde maakte nog voor er een enkel schot gelost was.

Naderhand verklaarde Raffles, dat de bandieten stellig in het onzekere moeten hebben verkeerd aangaande den waren aard van zijn stalen vaartuig en het voor een houten motorboot van geringen omvang hadden aangezien. Het is ook moeilijk anders verklaarbaar, tenzij men aan een verkeerde manoeuvre moest denken, dat de bandieten een poging waagden, hun achtervolgers in den grond te varen!

Te laat bemerkten zij hun noodlottige vergissing!

Hun rank vaartuig liep regelrecht op de „Dol-

fijn" in en met een krakend geluid spleet de gehele romp van de motorboot als het ware open. Onmiddellijk maakte het scheepje water en begon snel te zinken. Terwijl het kaperschip met ontstellende spoed naar den kelder ging, sprongen de doodelijk ontstelde handieten overboord, maar zij zouden stellig om het leven zijn gekomen, indien Raffles, alles vergetend behalve den natuurlijken drang om lieden in doodsgevaar die voor zijn oogen verdrinken zouden te redden, niet te hulp ware geschoten. Snel werden reddingsboeien uitgeworpen en een drietal drenkelingen kon door handreiking uit het woeelige water worden getrokken.

Binnen weinige minuten waren allen veilig op het stalen dek van de duikboot verzameld.

Bijtijds — want juist toen de „Dolfijn" van de gevaarlijke plek wegvoer, stak het kleine kaper-

schip zijn voorstevens plotseling hoog boven de golven uit, leek een menschelijke jammerklacht te slaken en zonk toen pijlsnel onder de oppervlakte weg, zonder eenig spoor behalve eenig wrakhout achter te laten.

Onmiddellijk gaf Raffles bevel, op een hem bekende, volmaakt eenzame en woeste plek van de kust aan te houden.

Tien minuten later had men die kust zoo dicht genaderd dat verder gaan gevaarlijk zou worden.

„Verlaat het schip!" beval Raffles kortaf. Er staat hier nauwelijks twee ellen water.

Zwijgend lieten zij zich in het water glijden en begonnen naar het strand te waden....

Maar op den bodem der zee lag de kostbare lading van hun schip — naar het leek voortaan onbereikbaar en als verloren te beschouwen!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

ONDER DEN ZEESPIEGEL.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is 224 pagina's groot, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in stevige linnen band geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

VOETBAL- ENTHOUSIASTEN

Ruim 300 bladz., zeer vele teekeningen en 64 interessante foto's. — Gebonden in stevigen band. Prijs slechts **f 1.25** Grepen uit den zeer gevarieerden inhoud:

De techniek. — Stoppen en drijven van den bal. — Trappen van den bal. — Het koppen van den bal. — Tactiek. — Samen spel. — De doelverdediger. — De achterspelers, de middenspelers, de voorspelers. — Aanval len en verdedigen. — Voetbal onder ongunstige omstandigheden. — Regels van het spel. Enz. enz.

zowel zij, die het spel beoefenen als zij, die belangstelling hebben

voor voetbal, vermeerderd Uw zicht op deze interessante sport door het zeer aantrekkelijk geschreven, rijk-geïllustreerde boek **VOETBAL** dat in opdracht van de Technische Commissie van den Kon. Ned. Voetbalbond werd samengesteld door C. J. GROOTHOFF. De auteur heeft zijn rijke ervaringen op nationaal en internationaal voetbalgebied benut om een prettig leesbare en volledige behandeling van het moderne voetbal te geven. Eenige belangrijke onderwerpen zijn op vlotte en voor eenieder begrijpelijke wijze besproken door den bekenden sportjournalist JORIS VAN DEN BERGH. In een afzonderlijk hoofdstuk worden door DR. MEURER hygiënische voorschriften en voorbereiding voor belangrijke wedstrijden behandeld. — Het boek bevat zeer vele teekeningen tusschen den tekst en verder 64 foto's, alle voorzien van leerrijke onderschriften. Al dit illustratiemateriaal laat, inzake voetbalsport, duidelijk zien

hoe het wèl en hoe het niet moet!

KAREL LOTSY, de voorzitter van de Technische Commissie van den Kon. Ned. Voetbalbond, heeft in de voorrede van dit boek geschreven: „dat het werk gedecideerd den toets der vergelijking kan doorstaan met elke andere uitgave op dit gebied en in welke taal die ook het licht zag.”

HERBERTS, de voorzitter van de Keuze-Commissie van den Kon. Ned. Voetbalbond, schreef er over: „Het is een boekwerk, dat volstrekt aanspraak mag maken op doorwrochte volledigheid. 't Is een genoeg en te lezen. Wonderlijk, dat we op het gebied van voetbaltechniek en -strategie nooit uitgepraat raken. Het is een fijn boek.”

BESTELT SPOEDIG

want de belangstelling voor dit boek is zeer groot. In korten tijd waren de 1e, 2e en 3e druk uitverkocht. Thans is verschenen de 4e vermeerderde en verbeterde druk. TOEZENDING VOLGT ONMIDDELLIJK NA ONTVANGST VAN ONDERSTAANDEN BON.

BON

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen van N. V. Roman-, Boek- en Kunsthandel Leidschegr. 72A, Amsterdam, Giro 60092 „VOETBAL” gebonden in stevigen band. Het bedrag ad f 1.25 is heden aan u overgemaakt. Bedrag kan ook in postzegels worden ingezonden.

NAAM _____

ADRES _____

(R.B.K.)

*"Fluweel
voor de
keel"*

FIFTY = FIFTY

DE NIEUWE
AMERIKAANSCHЕ SIGARET

PRIJS IN HOLLAND

20 STUKS **15** cents
VOOR